Judy Gill
Loveswept
Voci plăcute

Capitolul 1

Lovindu-se de lampă, în timp ce încerca să ajungă la telefon, Ken Ransom a murmurat o înjurătură printre dinţi, apoi a ridicat receptorul.

— Alo?

N-a primit niciun răspuns.

— Alo? a spus din nou, pierzându-şi răbdarea. Cine eşti? Ce vrei?

A auzit un sunet înfundat, apoi o înghiţitură, după care o voce de femeie a spus:

— Ooo… Ken Ransom?

Situaţia devenea de-a dreptul ridicolă. De când se mutase în apartamentul acela, pe care i-l găsise sora lui, fusese deranjat după plecarea lui Janet, la orice oră din zi şi din noapte, de tot felul de femei care-i aduceau prăjituri sau plăcinte şi-i urau „bun-venit”. Acum, în miezul nopţii, începuseră şi telefoanele. Era deja prea mult şi asta numai din cauza lui Janet.

Îşi dorise un loc unde să se gândească în linişte la problemele sale.

— Cine-l caută? a întrebat prudent.

— Mmm… mama, a spus ea.

— Mama? Nu cred.

— Îmi pare rău, a adăugat vocea aceea, acum plină de umor, sunt Ingrid Björnsen şi încercam să-ţi spun să ai puţină răbdare, pentru că eram cu gura plină.

— Plină cu ce?

— Cu măr, a continuat ea. Nu m-am aşteptat să răspunzi atât de repede, iar Goldenul Delicios este atât de bun, încât nu mă pot abţine să nu-l savurez…

— Tu m-ai sunat, a subliniat Ken, profitând de pauza ei.

Ingrid ar fi vrut să găsească un motiv să închidă telefonul, ca, de exemplu, să spună că a greşit numărul şi

poate că aşa ar fi făcut dacă el n-ar fi fost fratele lui Janet. Era clar că lui Ken nu-i făcea plăcere acest telefon.

— Aşteptam să răspundă robotul.

— Ce dezamăgită trebuie să fii, a spus el.

— Nu sunt dezamăgită, dacă eşti într-adevăr Ken Ransom.

— Chiar el. Cu ce te pot ajuta?

— Cu nimic. De fapt, eu te pot ajuta şi cred că sora ta ţi-a spus deja despre ce este vorba. Sunt un voluntar de la Vocile Vieţii şi-mi cer scuze pentru vocea de la începutul conversaţiei noastre. Te-aş fi sunat mai devreme, a continuat profitând de tăcerea lui, dar am ajuns târziu acasă pentru că unul dintre copiii de care mă ocup dispăruse, iar părinţii lui m-au chemat de urgenţă. L-am căutat mult timp, aşa că a trebuit ca cineva să mă înlocuiască. Când am ajuns acasă, am primit mesajul surorii tale, prin care mă anunţa că te pot suna. N-am reuşit s-o fac nici atunci, deoarece părinţii mei m-au rugat să ajut un prieten de-al lor, să-şi găsească prietena care dispăruse în timpul petrecerii la care luau parte. Şi, ca să închei, în final m-a căutat părintele Ralph de la Saint Justine, care mi-a adus un plic pe care scria: Personal-Urgent.

Ea a aşteptat în linişte comentariile lui Ken.

— Nu prea înţelegi despre ce vorbesc, nu? îmi pare rău, mă simt ca o tâmpită.

— Nu, eu cred mai degrabă că eşti un înger care vorbeşte despre nişte lucruri pe care nu le pricep. Dar nu contează, pentru că-mi face o deosebită plăcere să te ascult.

— Îmi pare rău, nu te-aş fi trecut niciodată pe lista mea, dacă nu aş fi fost sigură că vrei să te sun. Mă simt aşa de prost... Noapte bună, domnule Ransom, îţi promit că n-o să te mai caut.

— Stai! a strigat Ken. Faci parte dintr-o organizaţie

de caritate? Despre ce listă e vorba? Nu-l interesa răspunsul ei, ci doar să-i audă vocea aceea minunată.

— Lista cu cei pe care-i sun în mod normal.

El s-a încruntat şi a simţit o durere ascuţită între sprâncene.

— Dar nu mă cunoşti. Obişnuieşti cumva să-i suni pe străini?

— Da, în asta constă Vocile Vieţii. Căutăm oameni singuri, deprimaţi, cu care stăm de vorbă.

— Adevărat? Femeia de la capătul firului putea fi o călugăriţă sau una care agăţa bărbaţi şi Ken voia tare mult să ştie din ce categorie făcea parte, înseamnă că-ţi place să ai o discuţie sexy, nu? i-a sugerat. Ce faci când cei pe care-i suni nu-şi dau numele? Sau dai telefoane la întâmplare, până găseşti un bărbat interesant care să-ţi spună lucruri urâte? Aş intra şi eu în jocul ăsta. Cine începe?

Ea a râs şi sunetul a răsunat minunat în urechile lui Ken.

— Nu, nu te-am sunat întâmplător şi nici nu va fi o convorbire sexy. Sora ta mi-a spus că, uneori, seara, simţi nevoia să vorbeşti cu cineva, aşa că…

— Sora mea spune multe şi de-a lungul anilor am învăţat că ea are întotdeauna un scop.

— Şi eu cred la fel. O să te aranjez Janet! a strigat ea, ca şi cum sora lui s-ar fi aflat în apropiere.

Pe Ken l-a bufnit râsul.

— Aşa am spus şi eu de atâtea ori. Nu crezi că ea a aranjat toate astea?

— Ba da.

— Ce-ar fi să-mi explici? a adăugat el, chicotind. Trebuia s-o ţină de vorbă, să-i asculte cât mai mult cu putinţă vocea cristalină, ca o apă ce curge printre pietre.

Şi Ingrid era fermecată de râsul lui şi, pe lângă asta, îi plăcea şi cum arăta. În fotografia pe care i-o dăduse

Janet, avea o figură serioasă, bărbia fermă, părul puţin cam lung în dreptul urechilor şi nişte ochi verzi, care aruncau în jur scântei jucăuşe ce-au făcut-o să creadă că sub masca aceea aspră, se ascundea un tip plin de umor.

— Să-ţi explic? a repetat ea. Nu-i putea explica acum pentru că înţelegea foarte bine planul lui Janet. Profitând de naivitatea ei, i-a spus o poveste tristă despre un tip, că era singur, departe de lumea afacerilor şi de familie, i-a arăta fotografia lui şi a convins-o să-l caute. Acum Janet stătea liniştită şi privea spectacolul.

— Te rog, a spus Ken, mă simt în siguranţă când ştiu ce pune la cale sora mea.

— Săptămâna trecută, ea m-a rugat să te sun, pentru că pleca undeva şi era îngrijorată de soarta ta. I-am sugerat să te anunţe înainte şi să te trec pe lista mea de la Vocile Vieţii. Acum înţeleg că nu ţi-a povestit nimic din tot ce facem acolo şi că nu-ţi place să fii căutat la telefon.

— E-adevărat.

— Atunci îmi cer sincer scuze că te-am deranjat. Noi căutăm persoane singuratice care aşteaptă cu nerăbdare apelurile noastre.

— Singuratice? a spus Ken, aşezându-şi perna. Asta mi se potriveşte. Janet e convinsă că sufăr de deprimare, dar, crede-mă, mă simt foarte bine şi n-am nevoie de milă.

— E foarte bine, nici nu-ţi ofer aşa ceva.

— Atunci ce-mi oferi?

Ken s-a gândit imediat la prăjituri şi plăcinte.

— Numai timp şi conversaţie. Janeţ m-a rugat să te sun neapărat azi, fără să-mi spună şi motivul.

— E ziua mea.

— Oh, la mulţi ani, Ken. Şi din nou vocea ei caldă i-a răsunat în urechi. Era nemulţumit de răspunsul trupului său la acel sunet şi a încercat să-şi revină, îndoindu-şi genunchiul, dar senzaţia a rămas aceeaşi. Dacă aş fi ştiut, ţi-aş fi cântat. Vrei s-o fac acum?

— Nu, nu! Urăsc să mi se cânte Mulţi ani trăiască!

— Ce păcat, să ştii că nu cânt prea rău, a adăugat ea, chicotind, dar o fac întotdeauna cu mult entuziasm. Cum îţi serbezi ziua?

— N-o serbez.

— Îmi pare rău.

Îl irita faptul că Janet îi spusese că e un singuratic.

— M-a sunat mama şi m-a ţinut cam o oră la telefon. Voia să vină de la Montreal, în mod special, să-mi pregătească o cină deosebită, inclusiv desertul. Am rugat-o să renunţe.

Unul din motivele pentru care se mutase din Montreal în Vancouver fusese tocmai dorinţa de a mări distanţa dintre el şi mama sa. O iubea foarte mult, dar ea avea tendinţa de-a se agăţa de el şi Ken dorea să-şi rezolve singur problemele, în pace şi cât mai departe de casă.

— Înseamnă că ai fost singur toată ziua, a spus Ingrid. Nu mă mai miră acum că Janet a insistat atât să te sun.

— N-am fost singur toată ziua. Nu voia ca ea să creadă că avea nevoie în vreun fel de acele telefoane. Au fost foarte multe persoane care mi-au ţinut companie, dar doream să rămân singur.

— Unii oameni preferă să-şi sărbătorească ziua de naştere singuri. Când erai copil ţi se organizau petreceri de ziua ta?

— Bineînţeles, dar acum numai sunt copil şi n-am niciun chef să ştiu precis când a mai trecut un an din Această Viaţă!

— Mi se pare mie sau îţi cam plângi de milă?

— Nu, sunt doar realist. Viaţa mea trecută s-a terminat şi nu sunt prea încântat de ce va urma.

— Ce te face să crezi că cea pe care o ştiai s-a terminat?

Durerea din frunte se accentuase şi, pentru câteva

clipe, Ken s-a gândit că cel mai înţelept lucru era să închidă telefonul şi să doarmă câteva ore. Dar asta însemna ca vocea aceea catifelată, de înger, să dispară imediat ce punea receptorul în furcă.

— Chiar îţi pasă de ce cred toate astea? Cine eşti tu care te ascunzi în această echipă a Vocilor plăcute?

Râsul ei răscolitor s-a auzit din nou, dar Ken voia mai mult, voia să-i spună: Vorbeşte-mi, femeie, recită poezii, spune poveşti. Prinde-mă în vocea ta.

— Se numeşte Vocile Vieţii, nu Vocile plăcute şi nu mă ascund în această organizaţie. Sora ta m-a rugat să fac asta, gândindu-se că-ţi va face plăcere, dar, dacă nu vrei să vorbim, eu sunt de acord.

Ceva în tonul ei l-a făcut să strângă telefonul mai tare.

— Aşteaptă, Ingrid! Nu închide!

— De ce? a întrebat. Faci parte dintre cei cărora le face plăcere să închidă primii? Dacă e aşa, te rog…

— Nu, a spus el. Ingrid?

Ea tăcea, dar Ken putea să-i audă respiraţia caldă în receptor. De ce nu-i vorbea? Iar mesteca măr? Mai eşti pe fir?

— Da.

— Vrei să mă scuzi? N-am vrut să fiu grosolan, de fapt tu nu eşti vinovată cu nimic, aşa că, dacă te-a deranjat convorbirea noastră…

— Te iert şi să ştii că nu m-a deranjat cu nimic această discuţie. Îmi place să fac lucruri dintr-astea şi, de obicei, oamenii apreciază o voce a vieţii.

Mai ales dacă era vocea ei, şi-a spus Ken.

— Despre ce vorbeşti, în mod normal, cu aceşti oameni?

— Despre subiectele pe care ei le aleg.

Ken ar fi fost în stare de orice ca să-i asculte vocea cât mai mult.

— Eşti singură în seara asta? a întrebat-o, fără să-şi dea seama.

— Acum nu, pentru că vorbesc cu tine, dar, în mod normal, mi se întâmplă şi asta. Ţie nu?

— Nu. Oare minţea? Nu, era sigur că făcuse bine despărţindu-şi viaţa particulară de cea a afacerilor. Avea nevoie de intimitate, pentru a se gândi la viitor. Şi totuşi se simţise atât de singur în ultimele luni, fără contactele cu oamenii de afaceri. Echilibrul se stricase. Ai spus că şi tu te simţi singură uneori. Cum adică?

— Nu ştiu.

Ken şi-o putea imagina că se încruntase, sprâncenele ei fine scoţând în evidenţă un nas mic, ochi frumoşi şi o gură minunată, totul proporţionat perfect.

— Probabil pentru că mai tot timpul sunt singură. Seara târziu, când trag draperiile, îi invidiez pe cei care au pe cineva acasă cu care să stea de vorbă, să împartă bucuriile şi necazurile, să povestească evenimentele zilei. Şi atunci mă simt atât de singură…

Ken a înghiţit cu greu.

— Da. Cuvântul s-a auzit ca o şoaptă. Ar fi vrut s-o îmbrăţişeze, să-i alunge tristeţea şi singurătatea, să-i pună capul pe umăr, să-i asculte cuvintele şi să-i simtă respiraţia plăcută lângă obraz… S-a oprit la timp, visul putea ajunge prea departe. El n-o văzuse niciodată, nici în copilărie, şi totuşi…

— Şi tu? l-a întrebat.

— Mă simţeam aşa cu puţin timp înainte să mă suni, a spus el, gemând. Era încântătoare! De ce nu putea pune capăt discuţiei lor? Aş fi vrut să nu-ţi fi spus asta, acum probabil că mă consideri şi pe mine o altă victimă de-a ta.

— Nu e adevărat. Cum aş putea, din moment ce ai o soră care ţine destul la tine, ca să mă roage să te sun? Şi o mamă care ar zbura până aici ca să-ţi serbeze ziua? Te simţi rău?

— Nu. Dar se simţea mizerabil. Avea o viaţă ce i se deschidea şi nu ştia ce naiba să facă cu ea, iar Ingrid avea atâta dreptate.

— Cum te simţi, Ken?

Întrebarea, pusă cu îngrijorare, l-a făcut să se simtă şi mai rău şi un timp n-a reuşit să mai vorbească.

A închis ochii. Iubirea pentru Mike provocase o durere de nedescris în sufletul lui.

A încercat să râdă.

— Mă simt penibil.

— De ce? a întrebat Ingrid, privind din nou fotografia lui.

Doamne, îşi zise, dar el nu avea niciun motiv să se simtă aşa, cu muşchii aceia puternici, strânşi în tricoul de polo, cu decolteul în formă de V, unde se zărea părul de pe piept.

— De ce? a repetat Ken. Pentru că nu obişnuiesc să-mi dezvălui sentimentele cele mai intime în faţa unei persoane pe care n-o cunosc. Cred că asta se întâmplă din cauza vocii tale, care mă hipnotizează.

— N-a fost cu intenţie. Ingrid ştia deja, pentru că multe persoane pe care le contacta telefonic îi spuseseră acelaşi lucru. Chiar şi mama ei. Avea o voce când copilărească, când blândă, dar întotdeauna plăcută. Oricum, îmi cer scuze dacă te-am forţat să-mi dezvălui lucruri pe care le păstrezi numai pentru tine.

— Chiar n-ai făcut-o intenţionat? a întrebat-o suspicios.

— Ţi-am spus deja că nu.

— Cum te descurci?

— Păi, am fost voluntar la biserica Saint Justin, iar acum sunt la organizaţia Vocile Vieţii. Aici, un telefon prietenesc te întreabă dacă vrei să petreci zece – cincisprezece minute cu mine sau cu alţi voluntari, din când în când, sau la date bine stabilite.

— Zece – cincisprezece minute? a strigat Ken. E de ajuns ca să-mi explici cum poate un arhitect să îndure faptul că e orb? Cum poate să se descurce?

Ingrid nu dorea ca inima ei să bată pentru el, voia doar să-i vorbească, să-i alunge tristeţea. Dar oare pe cine încerca să păcălească?

— Eşti tare tăcută, nu ştiai că sunt orb?

— Ştiam.

— Şi? Cum te simţi?

— Te porţi ciudat, a continuat ea, neştiind ce să-i răspundă. Nu mai era sigură de nimic: nici ce-a vrut Janet de la ea, nici ce-ar fi fost el în stare să accepte. Făcuse o treabă excelentă pentru copiii de la clinica de psihiatrie, adusese lumină în vieţile atâtor persoane în vârstă, dar Ken nu era nici copil, nici bătrân şi bolnav, aşa că problema devenea mult mai complicată decât îşi închipuise.

— Răspunde la întrebare, a insistat el. Cum te face sate simţi faptul că ştii că sunt orb?

— Mă îngrijorează. Ştiu că-ţi va fi foarte greu să te adaptezi noii situaţii, chiar dacă ea va fi de scurtă durată. Iar dacă va fi permanentă… cu mult mai dificil. Nu te invidiez.

— Dacă ţi-e milă, Ingrid, să ştii că n-am nevoie de mila ta.

— Nici nu ţi-o ofer.

S-a aşteptat să-l audă ţipând, dar el a râs.

— Îmi placi, Ingrid Björnsen.

— Bine, atunci mai vorbim dacă doreşti să mă mai asculţi. Sunt din nou la serviciu, marţi.

El a tăcut mult timp, apoi a spus:

— Ei, la naiba, acum că numele meu este pe lista ta, presupun că va fi foarte greu să ies din joc.

— Nu.

— Nu mă minţi, eu ştiu cât de greu este să convingi o

organizaţie, mai ales una ca Vocile Vieţii, să scoată ceva din baza de date. Şi am să-ţi explic. Mai demult, mi s-a întâmplat să primesc de două ori pe lună, timp de trei ani consecutiv, o notiţă prin care eram înştiinţat să reînnoiesc abonamentul la o revistă la care nu eram abonat. Trei ani!

— La noi se poate ieşi oricând de pe listă.

— Dacă m-ai trecut deja, las-o baltă.

Ingrid a râs. Era convinsă că el dorea să fie sunat, numai să nu se afle.

— Nu-i nicio problemă, chiar acum intru în baza de date şi şterg numele tău.

— Nu!

— Bine, a spus ea, bucuroasă că i-a descoperit. Preferi să te sune o femeie sau un bărbat?

— Un bărbat? Şi bărbaţii fac asta? Sunt tineri?

— Bineînţeles. Vrei să vorbeşti cu unul din ei?

Ken a scrâşnit din dinţi. Nu dorea să converseze decât cu Ingrid Björnsen şi-l deranja cumplit că era un simplu nume pe o listă şi că urma să-i ofere numai zece – cincisprezece minute din timpul ei preţios. De ce nu-i povestea nimic despre familia ei şi de ce stătea seara acasă singură?

— Mai eşti la telefon? a întrebat-o speriat.

— Bineînţeles. Dacă vrei să te mai gândeşti, revin miercuri.

El nu se putea hotărî aşa de repede. Ar fi putut să închidă, să se descurce singur ca şi până atunci, dar nu dorea ca Ingrid să creadă că este un bărbat la fel de slab ca toţi cei pe care-i suna. Asta-l irita cumplit.

Încântat de vocea ei, continua să ţină receptorul lângă ureche ca pe ceva de preţ. După accident, ea era prima femeie care-i trezea interesul, prima femeie care-i reamintea că este din nou bărbat. S-ar fi mulţumit cu orice i-ar fi oferit. Închide, eşti prost. Închide acum, şi-a spus. Şi ar fi închis dacă nu i-ar fi simţit respiraţia atât de aproape.

— Ingrid? M-am decis.

— Şi?

— M-am obişnuit cu tine, aşa că aş dori ca numai tu să mă suni mereu.

— Bine, a spus ea brusc, aşa cum se obişnuieşte când închei o afacere. De data asta te-ai simţit mai bine? Programul meu este între orele 18.30 şi 20.30, luni, miercuri şi vineri.

El nu trebuie să fie un simplu nume pe o listă şi să fie sunat numai de trei ori pe săptămână, s-a gândit:

— Uite, a zis repede, dă-mi mai bine numărul tău de telefon şi, când mă voi simţi deprimat, când voi trage draperiile, când voi încuia uşile şi voi simţi nevoia să vorbesc cu cineva, te voi suna eu.

Ingrid s-a încruntat. Dacă răspundea mama ei la telefon? s-a întrebat. Cu siguranţă, situaţia s-ar fi complicat, ar fi devenit umilitoare şi greu de suportat.

— Îmi pare rău, dar nu se poate. Numai noi iniţiem apelurile.

— Cum adică?

— Astea sunt regulile şi, ca să nu se certe, a adăugat: Noapte bună, Ken, somn uşor. Vorbim miercuri.

Imediat ce-a închis telefonul, cineva a bătut la uşă. Ingrid a ascuns fotografia lui Ken, a deschis uşa şi a rămas înmărmurită.

— Mmm… mamă, a bâiguit, intră.

Capitolul 2

Phillipa Enderby a păşit încruntată în apartamentul lui Ingrid.

— Mi s-a părut sau vorbeai la telefon? Ingrid a aprobat, dând din cap. Dar este prea târziu, dragă, şi eşti obosită. Trebuia să fii de mult în pat.

— P-p-pe… pe… pentru… S-a întors, a închis ochii şi a reuşit să se calmeze şi a spus: Pentru că eşti aici şi nu e politicos să mă culc, nu?

Mama ei a râs.

— Când ai plecat de la petrecere, arătai foarte obosită şi am crezut că… Dacă nu observam lumină, la fereastra ta, nu urcam.

Ingrid a zâmbit şi i-a oferit un scaun. Privind-o curioasă, Phillipa a acceptat invitaţia şi s-a aşeza uşor, aranjându-şi rochia roz de mătase.

— Ia spune-mi, n-a fost o petrecere drăguţă? N-am avut dreptate când am insistat să mergi?

Ingrid a încuviinţat. Ea nu suporta politica şi ura întâlnirile sociale la care părinţii ei o forţau să participe. În seara aceea, fusese o petrecere organizată în cinstea unei personalităţi de la Washington, care vizita oraşul, iar Ingrid plecase mult mai devreme pentru că Vocile Vieţii era mai importantă decât o cină plictisitoare servită cu politicieni.

Părinţii nu-i înţelegeau munca şi erau convinşi că, într-o zi, când va întâlni bărbatul potrivit (cum spuneau ei), lucrurile se vor aranja şi fata lor se va transforma într-o persoană cu care să se mândrească.

Lui Ingrid îi era foarte greu şi câteodată se gândea să se mute în alt oraş sau în altă ţară, de exemplu în Insulele Falkland sau Lapland, dar gândul că ei ar fi suferit o făcea imediat să renunţe.

După divorţ, îi cumpăraseră un apartament în casa

unde funcţiona Senatul, pe care o putea folosi integral atunci când părinţii ei plecau în diferite călătorii, iar senatorii erau în vacanţă.

— Păreai foarte atrasă de conversaţia cu Braydon McGuire, a spus mama ei.

Ingrid s-a întristat. Într-adevăr, toată seara fusese în compania lui Braydon, care arăta foarte bine, aproape ca Ron, fostul ei soţ.

— E foarte frumos, nu-i aşa? a insistat Phillipa. Îmi aminteşte, într-un fel, de Ron.

Din nou, fiica ei a aprobat dând din cap plictisită şi făcându-şi de lucru cu o colecţie chinezească de şoareci, pe care o aşeza cu grijă pe colţul unui raft.

— Aş dori să încerci să vorbeşti, dragă, ştii doar cât îmi displace să-mi răspunzi prin semne. E bine şi pentru tine să comunici cu oamenii, la urma urmei sunt mama ta şi asta nu se poate schimba.

— Îmi pare rău, a spus Ingrid, atentă la colecţie. Avea şoarecii din timpul şcolii, când era poreclită Şoricel, ei simbolizau cât de puţină înţelegere exista între ea şi Phillipa. Erau un cadou din partea ei, care să-i aducă mereu aminte cât de sensibilă era.

— Uită-te la mine, Ingrid, a spus mama, ridicând tonul, în timp ce fiica ei se întorcea. Despre ce aţi vorbit toată seara?

— El a vorbit şi eu l-am ascultat.

Phillips s-a prefăcut că nu înţelege.

— Asta e bine, dragă. Faptul că ştie să converseze minunat te ajută foarte mult.

— Te ajută la ce?

— Te ajută ca femeie, din punct de vedere social. Tu nu vrei să ai prieteni?

Numai la telefon, pentru că e mult mai sigur, s-a gândit Ingrid, în timp ce se aşeza pe scaun lângă fereastră, între mama ei şi fotografia lui Ken, ascunsă sub jerseu.

Cuvintele acelea le auzea întruna de douăzeci şi nouă de ani, cu excepţia celor doi, cât fusese măritată „Apoi, le-a auzit de la soţul ei, cu sensul că „a dori să ai prieteni însemna „a dori să ai succes în afaceri”, după care el a părăsit-o şi s-a căsătorit cu o femeie care ştia foarte bine să-şi joace rolul în societate.

— Am mulţi prieteni, a spus, prinzându-şi mâinile între genunchi. Sunt… sunt… mulţumită.

— Dar singură.

Ingrid şi-a scuturat capul şi a zâmbit.

— Nu atât de singură… te am pe tine şi pe tata…

Phillipa s-a apropiat şi a mângâiat-o pe genunchi.

— Eu, tata şi telefoanele tale. Cu cine vorbeai aşa de târziu? Cu una din prietenele tale?

Convinsă că era mult mai bine să nu-i explice ce se întâmplase, Ingrid a aprobat.

— Bine, atunci te las să te culci, a zâmbit mama ei, sărutând-o pe obraz. Noapte bună, draga mea.

După plecarea Phillipei, Ingrid a intrat în bucătăria mică, despărţită de sufragerie printr-o jumătate de perete ce se continua în partea de sus, până la plafon, cu un grilaj îmbrăcat în iederă. Şi-a făcut un ceai de plante, apoi a luat ceaşca şi fotografia lui Ken şi a intrat în dormitor. A privit mult timp pe fereastră oraşul plin de lumini, întrebându-se unde putea fi apartamentul lui Ken şi dacă el dormea.

Oare orbii uitau să stingă lumina înainte de culcare? Era mai bine să trăieşti în lumea întunericului? Cu siguranţă, el se simţea foarte singur, izolat, la fel cum se simţea şi ea într-o lume în care-i era imposibil să-şi împărtăşească sentimentele şi gândurile. Asta n-o putea face decât la telefon.

Da, îl va suna miercuri, orice se va întâmpla şi atâta timp cât el va dori.

Ken stătea cu mâna pe telefon şi cu ochii larg deschişi în întuneric.

— Sună-mă, a spus încet, imaginându-şi cum Ingrid ridica receptorul şi forma numărul lui. Sună-mă, Ingrid. Fă-o acum.

Era marţi seară şi a râs. Prostule! şi-a zis. Apoi 8-a auzit soneria şi s-a ridicat atent, deplasându-se spre uşă cât mai sigur cu putinţă.

— Bună, Ken, s-a auzit o voce subţire de undeva mai jos de ochii lui. Ken a dat din cap. Mă mai ţii minte? Era vocea unei femei.

— Eu… Fir-ar să fie! în clădirea aceea erau atâtea persoane, din care două treimi femei, încât…

— Sunt Maddie de la etajul trei, a spus ea cu milă. Ne-am întâlnit când sora ta îţi arăta sala de gimnastică. Îmi pare rău că te deranjez, aş fi venit mai devreme, dar avionul meu a aterizat abia acum. Ţi-am adus caramele ca un cadou de bun-venit.

— Mulţumesc, eşti foarte amabilă. Nu ştia ce să facă: s-o primească înăuntru sau să întindă mâinile şi să ia cadoul? Şi-a amintit dintr-odată; era femeia aceea care-i ţinuse (pe el şi pe Janet) o jumătate de oră în sala de gimnastică, povestindu-le toate legăturile amoroase din bloc.

Cu siguranţă că Maddie era dezamăgită că singurul bărbat din clădire, de care nu ştia nimic, era orb şi deci neajutorat. Dar acesta era lucrul cel mai plăcut pentru o femeie: să ajute un bărbat. Ştia asta de la un prieten a cărui soţie murise şi care, crescându-şi singur băieţelul de trei ani, era ajutat de mai multe femei care-i aduceau mâncare, stăteau cu el…

Bineînţeles că şi în blocul în care locuia trăiau femei, dornice să-l ajute din toate punctele de vedere, iar faptul că era orb făcea ca lucrurile să se desfăşoare mult mai uşor.

Maddie i-a prins strâns încheietura mâinii drepte şi i-a întors-o, punându-i în palmă o cutie.

— Caramelele sunt foarte bune pentru tine, a explicat. Sper să-ţi placă, le-am făcut chiar eu şi-ţi vor da energie. Probabil c-ai văzut… Oh, iartă-mă, dar nu arăţi ca un orb. Ken încerca disperat să spună ceva, în timp ce Maddie continua să vorbească: Nu te-am văzut de mult şi cred că n-ar trebui să stai aici şi să vegetezi. Un trup puternic, sănătos, face ca mintea să fie puternică şi sănătoasă. Ce zici dacă te-aş conduce imediat spre sala de gimnastică, unde am putea dansa?

— Eu… a spus Ken. Dar Maddie a insistat:

— Hai, ne vom distra. Sau poate vrei să-ţi schimbi cămaşa mai întâi? Şi, dintr-odată, a încercat să-i desfacă nasturii. Când degetele ei i-au atins pieptul, Ken a gemut.

— Oh, iartă-mă, i-a şoptit femeia cu o voce dulce de fetiţă. N-am vrut să te simţi jenat, dar este foarte întuneric aici. Mă ierţi?

El a zâmbit şi i-a prins mâna.

— Bineînţeles.

— Atunci, dovedeşte-mi lăsându-mă să te duc în sala de gimnastică.

— Nu.

— Numai să-ţi explic în ce constă echipamentul.

— Nu! Numai ideea de-a fi condus, de acea femeie sau de oricare alta, îl făcea să se simtă groaznic, asemeni unui bătrân aflat în grija unei Infirmiere. S-a forţat să gândească despre Maddie că voia numai să fie atentă şi prietenoasă. Îţi mulţumesc oricum şi sper că mă vei scuza, aştept un telefon, a adăugat zâmbind.

Ca prin minune, aparatul a sunat şi Ken s-a repezit spre el.

— Ingrid? a strigat. Iubito, în sfârşit.

Ingrid s-a speriat.

— Cum… cum ai ştiut că eu sunt la telefon?

— Tu eşti? a râs el, continuând mult mai prudent: Cine putea să fie dacă nu îngerul meu? Aştept de ore

întregi să mă suni. Iubito, mi-ai lipsit atât de mult! Nu mai pot aştepta până nu vii aici. Ah, poţi să aştepţi puţin?

Iubito? a repetat Ingrid pentru sine. I-a aşteptat telefoanele? Dar, pentru numele lui Dumnezeu, era abia marţi! Mâine trebuia să-l sune. l-a fost dor de ea?

— Bineînţeles, dragule, a intrat ea în joc, râzând, dar nu întârzia prea mult, iubitule. E cineva la tine?

— Da.

— Poşta? l-a întrebat fără să gândească.

— Nu. Te rog, nu închide, dulceaţa mea, mă întorc imediat.

Vag, ea l-a auzit scuzându-se faţă de cineva, apoi pronunţându-i numele într-un fel tulburător, sexy.

— Prietena ta e încă acolo?

— Nu, dar mă bucur că tu eşti aici şi sunt foarte fericit să te aud.

Ea a râs din nou tare, încercând să se convingă că vocea lui sexy nu însemna nimic.

— Fericit că eşti servit, nu?

— Te-ai supărat?

— Nu, de ce?

— Multe femei se supără când sunt folosite.

— Se poate, dar în cazul de faţă te foloseşti numai de numele meu.

— Adevărat, n-are nicio importanţă cine este la telefon. Pot să-i spun Ingrid chiar şi preotului.

Râsul ei l-a învăluit într-o căldură plăcută şi încet s-a aşezat pe scaunul din apropierea telefonului, ţinând în continuare cutia cu caramele în mâna dreaptă.

— Preotul? a întrebat Ingrid. Te sună des?

— Numai marţea. Ken şi-a întins picioarele, simţindu-se minunat şi relaxat. Ştii, mă gândeam aşa de mult la tine, când a sunat la uşă o vecină şi m-a deranjat cumplit. Mă concentram să te fac să mă suni.

— Te concentrai?

— Da, se numeşte vizualizare creativă, a râs el. Am învăţat asta de curând şi cred că e o tehnică dobândită ereditar. Spun aşa deoarece, fără să ştiu, am făcut-o toată viaţa.

— Adevărat? Sunt impresionată. Poţi forţa oamenii să facă ceea ce vrei, numai dorindu-ţi asta? Sună cam primejdios.

— Nu şi pentru mine.

Au râs împreună şi Ken a savurat sunetul armonios al vocilor lor.

— Şi reuşeşti întotdeauna?

— Doar m-ai sunat, nu? a întrebat-o, plimbându-şi degetele pe cămaşă.

— Da, trebuia.

— Vezi…

— Trebuia, pentru că mâine s-ar putea să fiu ocupată şi doream să ştiu dacă vrei ca altcineva să vorbească cu tine.

Fii realistă, l-ai sunat pentru că nu puteai aştepta până mâine, şi-a spus Ingrid. Simţeai nevoia să-i auzi vocea neapărat.

— Ţi-am mai spus, a zis el nervos, tu sau nimeni. Dar ce se întâmplă mâine de nu mă poţi suna?

— Am o şedinţă urgentă cu părinţii copiilor mei şi cred că va dura foarte mult.

— Nu e nicio problemă, poţi să mă cauţi la orice oră, oricât de târziu.

— Bine, atunci vorbim mâine când ajung acasă.

— Acum nu putem vorbi mai mult? Spune-mi ce-ai făcut azi, ţi-a mai fugit vreun puşti?

Ea a râs.

— Nu. De fapt, ieri a fost numai vina mea.

— Cum aşa?

— Le-am povestit copiilor cât de plăcut este să dormi sub cerul înstelat şi băiatul acela, care a dispărut, s-a dus

în parc, hotărât să-şi petreacă noaptea acolo. Problema a fost că imediat ce-a ajuns şi s-a întins pe iarbă, a adormit, astfel că n-a auzit-o pe mama lui strigându-l. Mai târziu, s-a trezit speriat că e înconjurat de lupi şi s-a ascuns în lada de gunoi.

— Aşa fac toţi copiii. Spune-i din partea mea că nu întotdeauna, când dormi în aer liber, este şi foarte plăcut. De câte ori am încercat asta, a început să plouă şi, înainte să apuc să intru în cort, m-a udat până la piele.

— O să-i spun, dar Ivan este atât de naiv, încât crede că şi pe East Second Avenue sunt lupi.

— Dar tu? Te temi de lupi?

— Nu.

— Mai povesteşte-mi despre copiii tăi şi despre ce-ai făcut azi.

— Nu, Ken, o să te plictiseşti. Mai bine spune-mi tu cum ţi-ai petrecut ziua.

Ken şi-a încordat maxilarele.

— La fel ca ieri, cu mici variaţiuni, care nu au nicio importanţă pentru tine. Nu trebuia să ştie cât de greu treceau orele fără vocea ei caldă, optimistă…

— Înţeleg. Şi vreau să fii sigur că vorbim ca între prieteni, fără să ne amestecăm în vieţile noastre. El i-a simţit zâmbetul din glas. Bineînţeles că-mi pasă ce se întâmplă cu tine, de-asta te şi sun. Sunt prietena ta de la telefon, ţi-aminteşti?

— Adevărat, ăsta sunt eu: un nume pe o listă.

— Ken…

— O hârtie pe care o arunci într-un sertar.

— Un prieten, a încercat Ingrid, dar Ken n-o asculta. O furtună se pornise în sufletul său, un vulcan care încerca să erupă.

— La naiba, nu te mai strădui să mă convingi că însemn ceva pentru tine. Ştim amândoi foarte bine. Trebuia să ţină minte neapărat că ea îşi folosea vocea

aceea îngerească în toate convorbirile telefonice. M-ai căutat pentru că eram un nume pe lista ta, pentru că eşti obişnuită să ajuţi tot felul de oameni amărâţi ca şi mine. Cum aş putea uita?

— Hei, nu-i ade…

— Nu? A scrutat întunericul ca şi cum în cameră era cineva care-l urmărea. Te rog să nu mă înţelegi greşit, a continuat Ken, simţind transpiraţia rece de pe frunte, îţi sunt profund recunoscător, scumpă doamnă, pentru bunătatea şi mila ta şi sunt încântat să-ţi dezvălui toate amănuntele…

— Ken! Nu e nevoie să-mi spui…

El a trecut peste protestele ei.

— Ba da, a spus, întinzându-se în fotoliu şi ridicând un pumn în aer. Nu-i ăsta scopul vieţii tale? Să mă salvezi de agonia a încă unei zile de singurătate? Să-mi înlături durerea şi frustrarea? De ce taci, doamnă Björnsen? Nu vrei să te bucuri de amănuntele încântătoare ale unei zile din viaţa unui orb? Deci: de dimineaţă mi-am uns cu unt două felii de pâine prăjită, din care una mi s-a lipit de manşeta cămăşii pe care o uitasem pe masă cu o zi înainte, mi-am turnat cafea fierbinte pe piciorul drept şi apoi am mâncat nişte ouă. Am ascultat la televizor trei meciuri, o operă şi nişte lucruri legate de bucătăria medievală englezească, iar printre picături am dormit. Ken s-a ridicat şi 8-a aşezat în alt fotoliu. La prânz, am avut friptură, dar n-am apucat s-o mănânc pentru că am scăpat-o pe jos, înainte să ajung la masă. A trebuit să curăţ şi am terminat în jurul orei 14.00. Mai târziu, a venit profesorul meu de la şcoala pentru orbi şi m-a scos la plimbare în parc, unde m-a ajutat să deosebesc vrăbiile de cuci, după sunetele pe care le scoteau. După ce m-am întors, am adormit, apoi am luat cina mult mai sigur pe mâinile mele, murdărindu-mi de data aceasta numai cămaşa. Apoi mi-a bătut la uşă una din multele femei ce locuiesc în blocul meu, m-a invitat să

vizităm împreună sala de gimnastică şi m-a rugat să-mi schimb cămaşa. O femeie dornică să ajute un sărman orb şi chiar să-i mângâie obrazul.

— Ken…

— E rândul meu, a întrerupt-o el. Următorul episod al zilei care se va încheia în curând a fost studierea cărţilor pentru orbi, pe care mi le-a adus profesorul. După ce am terminat-o pe ultima, m-am aşezat mai aproape de uşă ca să ascult zgomotul plăcut al liftului. A fost o zi minunată şi cred că am reuşit să te fac să ţi-o imaginezi.

Ingrid n-a spus nimic.

— Ei bine, mai vrei să ştii ceva?

— Înţeleg că te-ai distrat, nu glumă, a spus ea, enervându-l. Ken a lovit scaunul cu pumnul. La naiba, avea nevoie de un prieten, de o voce iubitoare, o îmbrăţişare…

— Bine. Atunci, dacă ţi-am satisfăcut curiozitatea, sunt mulţumit. Noapte bună.

— Îmi pare rău…

Ken a închis, s-a trântit pe spate, respirând din greu, apoi şi-a pus capul în mâini şi a vrut să plângă. O făcuse de atâtea ori şi ştia foarte bine că nu ajuta ia nimic. Dorea să facă rău cuiva, să-şi strige durerea din suflet.

Furia lui a continuat câteva minute, după care, punând mâna pe telefon, a realizat că oprise cu bună ştiinţă singura legătură cu viaţa.

Când, în următoarea seară, a sunat telefonul, Ken a rămas nemişcat. Nu dorea să vorbească cu nimeni. Ba da, numai dacă la celălalt capăt al firului s-ar fi aflat printr-o minune Ingrid. Şi asta nu era cu putinţă. Dar dacă ar fi fost ea? Ce putea să-i spună? Nu, nu dorea să-i audă vocea.

A apăsat butonul ca să oprească aparatul, dar el continua să sune. Ingrid! Dacă i-ar fi imprimat vocea caldă, sexy, ar fi ascultat caseta ore în şir…

A apăsat din nou pe buton şi telefonul a tăcut.

Ura! Reuşise!

S-a întors să-şi continue lectura cărţii pe care o începuse şi s-a concentrat cam douăzeci de minute, după care s-a hotărât: nu va studia limbajul Braille pentru că n-avea de gând să rămână orb toată viaţa. Doctorii îi spuseseră foarte clar, după accident, că suferise o lovitură puternică la cap care nu-i afectase nervul optic, aşa că se putea însănătoşi oricând.

Telefonul a început din nou să sune. Dacă era mama lui, nu avea niciun chef să vorbească, Janet nu putea fi… doar Ingrid… Dar nu era cu putinţă. Dar dacă era ea?

La al şaselea apel, Ken a ridicat receptorul.

— Alo? a spus cu o voce străină. Oh, nu! Chiar şi fără să vorbească putea s-o recunoască.

— Sunt Ingrid Björnsen şi cred că, de data asta, te-am trezit, nu? îmi dau seama după voce şi îmi cer scuze. Am încercat mai devreme, dar nu mi-a răspuns nimeni. Erai plecat? Te-ai simţit bine? Ar trebui să închizi telefonul când mergi la culcare… Iartă-mă, iar vorbesc întruna. Aşa fac atunci când sunt nervoasă. Poţi să-mi spui să închid dacă vrei.

Ken a încercat să-şi regleze respiraţia.

— Nu, nu m-ai trezit şi te rog nu închide! Fă orice, dar nu închide sau cel puţin nu înainte a A-mi dai numărul tău de telefon.

— Ken, îmi cer…

— Dacă-ţi mai ceri scuze pentru purtarea mea grosolană, să ştii, Ingrid, că înnebunesc din nou.

— Voiam să-mi cer scuze pentru greşelile mele, pentru faptul c-am insistat să-mi povesteşti lucruri pe are un doreai să le ştiu. Trebuia să-ţi respect dorinţele. Nu am niciun drept să te deranjez la o oră îtât de târzie.

— Nu eram în pat şi nu aş fi putut dormi nici dacă aş fi vrut. Stăteam pur şi simplu şi mă gândeam cum să motivez ieşirea mea de aseară şi nu-mi trecea prin cap că mă vei mai suna vreodată. A respirat adânc. Sunt al naibii

de bucuros că ai făcut-o, aş putea să te ascult turuind vrute şi nevrute toată noaptea, aşa că dă-i drumul…

Încântată, Ingrid l-a ascultat în tăcere, apoi a spus:

— Nu-mi vine în minte nimic interesant.

Tăcerea lor a continuat până când Ken s-a hotărât să intervină:

— Atunci, dă-mi numărul tău de telefon ca să te pot suna data viitoare, când voi fi nevoit să-mi cer scuze.

— Nu pot, a spus ea repede.

— De ce?

— Ţi-am mai spus, astea sunt regulile organizaţiei.

— E o scuză pentru un lucru ilogic şi tu ştii foarte bine ce se spune despre reguli.

— Ce? Că trebuie încălcate?

— Da

— Nu-mi place să fac aşa ceva.

— Nu? Mie da.

— Unde am ajunge dacă fiecare ar face ce vrea?

Remarca ei l-a făcut pe Ken să-şi imagineze o profesoară bătrână, care-i apostrofa pe elevi, şi a zâmbit.

— Dar nu vorbeam de toată lumea, ci de mine şi, coborând vocea, dar şi de tine.

— Am impresia că încerci să flirtezi, nu? a întrebat Ingrid. Doamne, oare ce avea bărbatul acela în vocea lui de-o făcea să reacţioneze fizic la fiecare cuvânt? Cu mâinile tremurânde, i-a întors fotografia cu faţa în jos.

— Cine, eu? a spus inocent. Şi dacă e aşa, eşti de acord?

— N-ai nicio şansă, a răspuns nesigură.

— Şi asta e împotriva regulilor organizaţiei? înainte ca ea să poată vorbi, Ken a continuat să-i şoptească dulce, parcă atingându-i obrazul: Ai încredere în mine, dacă încalci una sau două reguli, jocul este mult mai interesant în anal, când câştigi…

— Tu câştigi adesea?

— Da. Tu?

— Eu nu prea mă omor cu jocurile. Se jucau? Flirtau? Era sigură că putea sf-i facă faţă şi o parte din ea chiar savura lucrul acesta.

— Şi când participi, respecţi întotdeauna regulile? a întrebat el.

— Când le cunosc. Vrei să mi le explici?

— Nu există reguli, dar dacă vrei le putem face cum dorim.

— Îmi place să ştiu când şi unde mă aflu.

— Sună cam periculos. Hai, Ingrid, fii curajoasă, dă-mi numărul tău de telefon. Pun pariu că n-ai îndrăznit vreodată să ţii piept vieţii.

Ea a râs.

— Ai dreptate. Cred că sunt cea mai liniştită persoană din câte cunoşti.

— Ăsta e un subiect pe care-l vom aborda cu altă ocazie, a zis el. Acum spune-mi când ne întâlnim.

— Nu ne întâlnim.

— Poftim? La naiba, de ce? a întrebat-o, râzând forţat. Stai, nu-mi răspunde, cu siguranţă e din nou vorba de regulile organizaţiei, nu? Ingrid, nu poţi accepta ca viaţa ta să fie ghidată după reguli făcute de alţii.

— Nu, aces e reguli sunt făcute de guvern, pentru protecţia Muntarilor ce vin de la Saint Justine.

— Deci, ere, că ai nevoie de protecţie faţă de mine?

— Nu, a minţit ea, dar…

— Regulile sunt reguli, a terminat Ken fraza pentru ea. Ingrid… eşti măritată?

— Am fost. Tu?

— Nu, n-am fost niciodată. Am avut o legătură mai lungă, dar s-a terminat.

— Te-a părăsit după accident?

Ken a înţeles că era speriată şi a încercat să râdă.

— Nu, s-a întâmplat cu câţiva ani înainte, acum s-a

măritat şi are doi copii. Soţul tău s-a recăsătorit?

— Da.

— Şi ce s-a întâmplat, Ingrid? Te-a durut despărţirea, nu?

— Insuccesul doare întotdeauna.

Trebuia să-i dea dreptate, nici lui nu-i plăcuse când a fost nevoit să se despartă de Ellen.

— Întotdeauna există speranţă, a spus el.

— Nu şi în cazul meu. N-am putut să mă adaptez, n-am putut să fiu ce voia el.

— Poate n-a fost bărbatul potrivit pentru tine.

— Îţi mulţumesc pentru încredere, dar n-a fost

— Ce te determină să fii aşa de convinsă?

— Pentru că el m-a părăsit şi al doilea mariaj al lui este plin de succes sau cel puţin aşa pare.

— Faptul că nu te-ai căsătorit înseamnă că-l mai iubeşti?

— Nu, a spus repede, eram prea tânără când m-am căsătorit.

Ken á chicotit.

— Iubito, eşti şi acum tânără.

— Atunci aveam doar douăzeci şi doi de ani.

— Şi ce n-a mers?

Ce ciudat părea totul! Ea trebuia să fie urechea, umărul, prietenul pe care să se bazeze cineva şi nu invers.

— Ţi-am spus. Amintindu-şi de cuvintele pe care Ron i le şoptise de atâtea ori, a precizat: Nu m-am potrivit cu el.

— Să te potriveşti la ce? Unde? Ce te face să crezi asta? a întrebat-o nerăbdător.

— Nu sunt o fire prea sociabilă, iar el era un om de afaceri care conducea o corporaţie internaţională de comunicaţii şi aflându-se mereu în centrul societăţii, avea nevoie de o soţie fermecătoare şi amuzantă care să-l ajute în cariera lui.

— De ce? înseamnă că nu era aşa de bun în ceea ce făcea, dacă avea nevoie de ajutor.

Ea a râs, i-a spus „Noapte bună” şi a închis telefonul. Se simţea minunat. Avea un prieten care se gândise, chiar şi pentru puţin timp, că Ron nu fusese bărbatul potrivit pentru ea şi asta îi plăcuse la nebunie: Ken Ransom.

Două nopţi mai târziu, Ken a rugat-o din nou să se întâlnească, iar refuzul lui Ingrid a venit mult mai greu ca prima dată. Ea se gândea că Janet putea să vină oricând să-şi vadă fratele şi, dacă ar fi găsit-o acolo, prietenia cu el s-ar fi terminat înainte ca ea să înceapă.

— Deci? Ce-ai hotărât? Joci după reguli sau vii să trăieşti periculos alături de mine?

Sensul pur sexual al cuvintelor sale a şocat-o. Regulile stricte ale organizaţiei Vocile Vieţii, nu permiteau ca voluntarii să se întâlnească cu persoanele pe care le sunau.

Vino, să trăieşti periculos alături de mine! Probabil că el nu-şi dădea seama ce spunea. Să trăiască din nou cu un bărbat, să fie căsătorită cu el, să împartă o viaţă împreună, un pat… toate sentimentele de împlinire, siguranţa de-a fi o parte dintr-un întreg. Să aibă copiii ei… Doamne, cât şi. a dorit toate astea!

Dar nu, niciodată nu va mai fi vulnerabilă în faţa unui bărbat, nu va mai suferi ca la despărţirea de Ron.

— Ingrid?

Nu era decât o singură decizie pe care o putea lua.

— Ken, nu mă pot întâlni cu tine, a spus tare şi repede.

— Bine, dar măcar putem să vorbim în fiecare zi?

— E-n egulă, te voi suna zilnic.

— Dacă şi tu doreşti asta. Aş vrea totuşi să-mi dai numărul de telefon, a insistat el, hotărât s-o determine să cedeze. Unui bărbat îi place să aibă Iniţiativa de a face curte unei femei, aşa cum doreşte, chiar dacă e bătrân.

— Ce curte? a strigat râzând. Trebuie să-ţi reamintesc, între noi este o simplă relaţie de prietenie şi atât.

— Da? Bine, atunci trebuie să mă mulţumesc şi cu atât, dacă tu nu eşti o femeie care încalcă reguli.

— L-ar tu un bărbat care-şi petrece o mare parte din zi ferindu-se de agresivitatea femeilor din blocul în care locuieşte. Cred că-ţi place aşa.

— Ai dreptate până la un punct. Ken s-a gândit un moment, apoi a adăugat: Ele nu-mi sunt prietene, pentru că niciuna dintre ele nu poate transforma întunericul în lumină, aşa cum faci numai tu.

Ingrid a fost profund impresionată.

— Noapte bună, a murmurat, te sun mâine.

A trântit receptorul şi şi-a privit mâinile care-i tremurau, în timp ce inima-i bătea să-i spargă pieptul. Era o nebunie reacţia ei fizică, atât de intensă, la o simplă voce şi o fotografie.

El n-o cunoştea şi, dacă ar fi văzut-o cu adevărat, ar fi fugit ca şi toţi bărbaţii pe care-i întâlnise până atunci.

— S-a gândit la vocea lui caldă şi a simţit o durere ascuţită în suflet. Poate avea nevoie de un flirt prin telefon, poate asta-i lipsise până atunci.

Da, îl va suna a doua zi seara târziu şi poate va încerca şi ea să flirteze.

Sâmbătă noapte, după o conversaţie lungă, fascinantă, cu Ken, Ingrid stătea întinsă în pat privindu-i fotografia. Se temuse de multe lucruri în viaţa ei şi nu se lăsase niciodată doborâtă de durere ca acum…

După aproape o săptămână de convorbiri telefonice interesante, avea deja senzaţia că-l cunoaşte pe Ken foarte bine. Îl plăcea cu adevărat.

O atrăgea vocea lui, gâtul solid şi umerii… A mângâiat fotografia încet. Ce-ar fi simţit dacă l-ar fi atins? Vocea lui avea aceeaşi rezonanţă ca la telefon? Cum ar

arăta mâinile lui mari pe umerii ei? Avea nevoie de mâinile puternice ale unui bărbat.

A întors fotografia cu faţa în jos şi a deschis fereastra sperând că vântul o să-i răcorească trupul încins.

Ken n-a încercat nicio clipă să-şi ascundă interesul pentru ea, faptul că o plăcea, mai ales pentru că minţile lor se potriveau atât de bine. Oare şi inimile lor se potriveau? Dar trupurile? Ar putea afla răspunsul la întrebare dacă ar avea curajul să facă pasul următor.

Nu exista niciun motiv ca ei să nu se întâlnească, doar simplul ei refuz. Îl sunase pentru că o rugase şi fiecare telefon a însemnat bucuria de-a sta de vorbă cu un bărbat de care se simţea atrasă.

Era nehotărâtă, întâlnirea cu el putea fi minunată sau…

A gemut şi a aruncat fotografia, apoi a stins lumina şi s-a culcat.

Visul ei a fost aşa cum şi-ar fi dorit: împreună cu Ken, mână în mână, plimbându-se printr-un parc pustiu, vorbind şi râzând, savurând din plin întâlnirea lor, apoi aşezându-se la umbra unui copac, mâncând căpşuni şi sărutându-se. Trupul ei a fost străbătut de o dorinţă înnebunitoare… şi s-a trezit. Era duminică şi imaginea lui Ken a apărut limpede în faţa ochilor ei somnoroşi. A luat din nou fotografia şi ochii aceea verzi au atras-o ca un magnet. Oare el dorea s-o întâlnească numai pentru că era orb, singur şi izolat de lumea înconjurătoare?

A lăsat visele şi a revenit la realitate.

A început să ia micul dejun şi, voind să ridice paharul ca să bea sucul de portocale, a auzit un fâlfâit de aripi. S-a întors şi a văzut o pasăre micuţă, albastră, care s-a aşezat pe masă, apoi s-a prins de pahar şi a sorbit însetată, dar atentă la fiecare zgomot. După ce s-a săturat şi-a luat zborul spre parcul din apropiere, unde-şi avea cu siguranţă cuibul.

Ingrid a privit mult timp potecile grădinii care duceau la păduricea tăcută ce se întindea de-a lungul pârâului cu malurile pline de ferigi şi muşchi, împrăştiind în jur o pace dulce.

I-ar fi plăcut lui Ken să se plimbe împreună prin locurile acelea netulburate? Nimeni n-o mai rugase până la el să vorbească „întruna ca să-i asculte vocea.

Şi-a amintit fraza pe care Ron i-o tot repeta, forţând-o să fie ceva ce nu putea fi: Fără curaj nu există glorie, iar fără durere nu poţi câştiga.

Şi-a amintit cuvintele lui Ken: Vino să trăieşti periculos…

Cum îşi putea petrece duminica un bărbat singur şi orb? Dacă ea ar fi oarbă, i-ar plăcea ca un prieten s-o invite la plimbare?

— Da, a spus, sărind în picioare, mi-ar plăcea

Doamne, ce caut aici? s-a întrebat Ingrid privind la uşile mari de sticlă din faţa ei.

Ar fi trebuit să-i telefoneze înainte, dar i-a fost aşa de frică… n-a avut timp nici măcar să se gândească ce face.

A apăsat pe butonul soneriei. Paznicul a cerut numele şi a întrebat-o pe cine caută, apoi a privit-o suspicios şi i-a deschis uşa. Tremurând, Ingrid a urcat scara finind mâinile în buzunarele pantalonilor scurţi, gândindu-se că nu va fi în stare să ajungă până la apartamentul lui Ken.

A vrut să se întoarcă în momentul în care un bărbat intra vesel, cu o bicicletă într-o mână şi cu casca în cealaltă.

— Bună, a spus el, eşti noua locatară de la etajul zece, nu? Eu sunt Andy Gollen de la şapte. Ţii minte, ne-am întâlnit săptămâna trecută la intrarea principală din hol. Ţi-ai uitat cheile? înainte ca ea să deschidă gura, tipul a adăugat: Nu-ţi face probleme. A scos cu două degete din buzunar o cheie, a deschis uşa liftului şi apoi a lăsat-o să intre. A apăsat pe butonul pentru etajul zece, pentru ea

apoi pe ce! pentru şapte, pentru el, continuându-şi sporovăiala prietenească: Vii ia petrecerea de marţi? Au uitat să te anunţe, nu? E trecută pe o notă, jos în hol dar nou-veniţii nu prea citesc ce scrie acolo. Petrecerea este în spatele patiseriei la ora 18.30 şi toată lumea e binevenită.

Ingrid a încuviinţat şi, după ce el a coborât la etajul şapte, a revenit la parter şi a citit lista locatarilor care se afla lângă lift.

Ken Ransom 1201

Când a ajuns în faţa apartamentului, cu inima bătând să-i spargă pieptul, a apăsat pe butonul soneriei şi a aşteptat.

Pentru un orb, care nu putea decât să audă, emisiunea de duminică de la televizor era îngrozitoare.

Ken a închis şi a respirat din belşug aerul Curat ce intra prin uşa balconului, larg deschisă.

Simţea mirosul ierbii proaspăt cosite, a oceanului… sau i se părea?

Voia să iasă, trebuia să iasă!

Atunci, ieşi, a auzit parcă aievea vocea lui Chuck Middleton, cel care lucra de ani de zile cu Orbi, consolându-i, învăţându-i să se adapteze întunericului. Ştia de ce se temea Ken, îi spusese de atâtea ori… Acum, el îl îndemna să iasă şi să pună în aplicare tot ce-l învăţase.

— Gata, a spus Ken cu glas tare, nu te mai gândi, astăzi e ziua cea mare. Afară, Ranson, singuri

S-a întors, s-a orientat spre uşă, şi-a verificat buzunarele, cheile, portofelul, a respirat adânc şi a auzit soneria.

Dacă era din nou una dintre femeile acelea i îngrozitoare care doreau să-l ajute, avea de gând să… A deschis uşa şi a simţit un parfum plăcut care l-a făcut să se răzgândească.

— Ingrid, a spus, întinzând mâna şi atingând un braţ gol, iubito! Ţi-aş fi recunoscut parfumul oriunde! Nu

credeam că vei ajunge vreodată aici.

I-a mângâiat pielea moale şi a tras-o la pieptul lui, prinzând-o strâns de spate cu cealaltă mână. A auzit un geamăt de surprindere, apoi i-a acoperit gura cu un sărut fierbinte, ca şi cum ea era iubita pe care o aştepta de-o veşnicie.

Ingrid s-a speriat.

Ken era mult mai înalt decât se aşteptase, avea umerii puternici şi ochii mari, mai verzi decât în fotografie, care-o priveau intens.

În momentul în care a tras-o aproape de el, i-a minţit trupul gemând şi o căldură ce-i ardea urechile. A vrut să rămână nemişcată, în timp ce ochii lui se închideau de plăcere, iar buzele moi îi acaparau gura, dar n-a putut.

Ken a sărutat-o ca şi cum ar fi vrut să explodeze împreună şi, pentru o clipă, gânduri sălbatice i-au străbătut mintea înceţoşată. Oh, Doamne! De unde ştia că ea era acolo? De ce o săruta aşa? De ce-l lăsa s-o facă şi de ce participa cu toată fiinţa la acel sărut?

Pentru că sărutul lui era perfect şi nicio femeie nu i-ar fi putut rezista. N-a fost nevoie s-o forţeze să-şi deschidă buzele, simplul ei geamăt a fost suficient.

Ingrid s-a prins cu mâinile de umerii lui, încercând să se sprijine, pentru că genunchii n-o mai susţineau.

Buzele lui au continuat incursiunea pe faţa ei, lăsându-i timp să respire, apoi s-au întors mai dornice ca la început. Ea i-a mângâiat părul negru cu degete tremurânde, în timp ce limba lui se juca cu limba ei într-un geamăt continuu

Opreşte-te, şi-a ordonat Ken în gând, fermecat de răspunsul femeii din braţele sale, nu poţi merge mai departe. A încercat, dar buzele ei fremătau delicios când îşi plimba limba peste ele, gustându-le. S-a aplecat pentru că ea era micuţă, probabil că nu-i ajungea nici până la obraz, dar atât de feminină şi se potriveau atât de bine…

Şi dacă era Maddie? Dar nu, trupul acela era moale, voluptuos peste tot... Părul ei mirosea a trandafir de grădină, gura avea gust de scorţişoară, iar pielea era fină ca petalele de floare.

Dorea mai mult şi a sărutat-o pe obraz, pe gât, pe pielea moale de sub ureche, şi-a trecut mâna prin parul ei mătăsos şi des... Cu siguranţă că-i plăcea mângâierea lui, pentru că a simţit-o respirând sacadat şi fierbinte.

— Noi... a şoptit Ingrid, dar Ken a sărutat-o din nou, lăsându-se vrăjit de buzele ei minunate, în timp ce ea era încântată de senzaţiile când puternice şi brutale, când tandre şi dulci, ce-i străbăteau trupul.

A stat agăţată de trupul acela tare până când buzele lor s-au desprins.

— Oh, nu! Ce-am făcut? s-a auzit o voce. Ingrid a întors şi a văzut o femeie înaltă, foarte blondă drăguţă, cu o cutie de ciocolată în braţe, care-i privea speriată din uşa liftului.

— Doamne! a exclamat Ingrid.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Ken, mângâindu-i umerii. Cine-i acolo?

— Maddie, a spus încet femeia blondă. Ţi-am adus ceva de mâncare. Apoi i-a privit acuzator pe amândoi.

— Eu, eu... a încercat Ingrid să rupă tăcerea stânjenitoare. Îmi... ppp... are rău...

— Vrei să mă prezinţi prietenei tale? l-a întrebat

Maddie furioasă.

— Da, a spus Ken, arătând cu mâna spre bărbia lui Ingrid. Ea este Ingrid.

Vocea lui calmă i-a răsunat mult timp în urechi, amintindu-i de mângâierile trupului acela fierbinte care-o făcuse să se simtă aşa de bine. Ingrid, ţi-o prezint pe Maddie McKee, una dintre vecinele mele. El a zâmbit în direcţia lui Maddie. Îţi mulţumesc pentru mâncare. Vezi, iubito, ce-ţi spuneam, acum trebuie să mă crezi... El a

chicotit şi a strâns-o pe Ingrid mai aproape. Ea m-a ajutat de când m-am mutat.

— Scuză-mă, am vărsat puţin din mâncare, a spus Maddie.

— Nu contează, acum că Ingrid e aici, n-o să mai mor de foame.

— Nu, a adăugat blonda nervoasă.

— Cred că voi două o să fiţi în curând prietene, a continuat el, doar blocul ăsta e blocul prieteniei.

— Bineînţeles, a zis ea şi Ingrid a observat că Maddie avea îndoieli în această privinţă.

Un zgomot puternic s-a auzit din direcţia liftului care rămăsese cu uşa deschisă şi Maddie a fost nevoită să plece.

— O să încep prin a-mi cere scuze, nu ştiu ce m-a apucat…

— Şi pe mine… a şoptit Ingrid, privindu-i fix faţa palidă. Când a vorbit, Ken şi-a întors ochii spre ea ca şi cum abia atunci ar fi văzut-o.

— E de neiertat, a continuat el, să te prind şi să te sărut aşa… Eram îngrozit de vecinii care-mi bat toată ziua la uşă şi am reacţionat sub impulsul instinctelor primare. A făcut o pauză şi a respirat profund. Nu trebuia să fac asta, dar nu ştiu ce se întâmplă cu mine… Presupun că ştii cine sunt, a glumit el, şi te rog să te prezinţi.

— Sunt… a şoptit Ingrid, îngrozită de vocea care se pierdea undeva în stomac. Nu voia ca bărbatul din faţa ei să fie mai puternic decât ea. Dorea să fie… dar a refuzat să-şi continue gândul. Sunt Ingrid.

Ken a râs şi dinţii albi i-au strălucit, înlăturând paloarea feţei.

— Îţi mulţumesc pentru că ai intrat în joc, dar vreau să ne oprim aici. Am o prietenă cu numele ăsta şi doresc s-o cunosc mai bine, atâta timp cât ea îmi acaparează toate gândurile.

S-a luptat cu tensiunea ce-o măcina, încercând să vorbească, dar n-a scos niciun sunet şi asta a enervat-o şi mai tare. Ce prostie să vină în apartamentul lui, s-a gândit.

— Locuieşti în bloc? a întrebat-o, văzând că refuză să-i vorbească. Cred că nu. Ce prostie s-o sărute aşa de brutal. Acum probabil că era îngrozită, şi-a spus încruntat şi îndesându-şi pumnii în buzunare. Dacă locuiai în bloc, era imposibil ca Maddie să nu te cunoască. Ea ştie pe toată lumea şi povesteşte lucruri intime din viaţa locatarilor, oricui îi face plăcere s-o asculte… Acum probabil că va vorbi despre noi şi să ştii că regret cele întâmplate.

— Ce vrei să spui? a murmurat Ingrid. Eu credeam că… S-a oprit cu gura căscată.

— Ce-ai crezut?

Era bucuroasă că el n-o putea vedea cum stătea împietrită în mijlocul camerei.

— Vreau să spun… Credeam că e o prietenă de-a ta, o legătură permanentă.

Ken a zâmbit.

— Da, ea sau cineva. Oricine. Sărmana Ingrid! Ea a doua oară că-i folosesc numele, ea e un prieten generos şi cred că nu s-a supărat… Mă întreb dacă s-a supărat.

— Nu s-a supărat. Nu s-a supărat deloc, a spus Ingrid.

Privirea lui răvăşită s-a întors spre ea.

— Poftim?

— Ingrid nu s-a supărat. Ken, eu sunt Ingrid.

A întins încet o mână spre ea.

Auzindu-şi cuvintele curgând, emoţiile s-au învălmăşit, voia sa ridă să plângă.

— Ce se întâmpla? Ce produsese acea transformare minunată. Şi dintr-odată s-a gândit că nu mai avea nicio importanţă dacă el ar fi cunoscut-o aşa cum era în realitate. Simţea asta pentru ca el e? Doamne. Îşi zise, nu lăsa ca lucrurile să înainteze numai pentru că el nu vede.

— Ingrid? Ken a înaintat şi i-a atins umăr.

Ingrid de la Voci plăcute? Eşti chiar tu.

— Da, a spus ea, dar de la Vocile Vieţii.

Zâmbetul lui a luminat încăperea.

— Bineînţeles că eşti tu. Îţi pot auz, foarte dar vocea de înger şi nu-mi vine să cred. Ai venit. De ce?

— M-ai rugat.

— Ai încălcat regulamentul pentru mine!

— Am făcut-o pentru mine, a spus ea, cu greu apoi a izbucnit în râs. Şi uite ca nu s-a întâmpla nimic…

— Mă bucur c-ai venit. Hai, ia loc.

— Nu am venit numai să te întreb dacă-ţi place să navighezi. E plăcut afară şi e păcat să pierdem o zi aşa de frumoasă.

Ken a închis ochii.

— Nu.

— Oh! a exclamat ea dezamăgită. Ce vrei să faci? Eu… sunt liberă toată ziua şi dacă ai nevoie de… companie…

Da, s-a gândit Ken, dar aş vrea altceva. Mai degrabă ar fi sărutat-o, ar fi dus-o în patul său, i-ar fi explorat trupul, dacă ar fi putut, ar fi privit-o cum i se schimbă culoarea ochilor (dacă se schimbă), cu cât ar fi sărutat-o mai mult… Sânii ei ar răspunde ca şi respiraţia ei, ca şi incredibilul ei trup… Şi-a încleştat maxilarele.

— La ce altceva te-ai gândit?

— Nu ştiu, a spus pierdută. Nu m-am gândit decât să navigăm, dar nu mai contează, eu… Am sperat că vrei să ieşi din casă.

— Vreau să petrecem cât mai mult timp împreună, dar cred că aş fi o povară pentru tine.

— Molly Darlin se descurcă. E o barcă micuţă, care poate fi condusă de o singură persoană şi, după câte îmi aduc aminte, acum câteva zile spuneai că trăim în anii ’90, când femeile pot face orice.

— De exemplu, pot face şi curte bărbaţilor, a spus Ken, luându-i o mână în palmele sale…

— N-am venit la tine ca să-ţi fac curte, căutam pur şi simplu o companie plăcută, un prieten. Îl încânta. Era sigur că Ingrid n-ar fi rugat prea mulţi bărbaţi să iasă cu ea la plimbare. Nu putea s-o lase să-i scape şi i-a prins mâna mai strâns.

— De ce?

L-a fixat cu privirea, încercând să-şi potolească tremurul mâinii.

— De ce, ce?

— De ce, eu? Sunt sigur că ai mulţi prieteni care ar ieşi oricând cu tine…

— Nu, n-am prea mulţi… S-a încruntat, a ezitat să continue, apoi s-a gândit că nu avea niciun motiv să-l mintă. Pentru că eram singura ca şi tine…

Ken i-a dat drumul mâinii ei şi şi-a strâns buzele încordat.

— Nu mă simţeam singur, aveam de gând să…

— Înţeleg, ai alte planuri, a spus ea. Nu-i nimic, trebuia să te sun înainte să vin. Poate ne vedem altă dată.

Dar Ken a prins-o de braţe.

— Voiam să fac o plimbare prin împrejurimi, dar, dacă tu doreşti neapărat compania mea, putem merge şi cu barca.

Ingrid a zâmbit, făcea asta pentru ea.

— Bine, îţi promit că n-o să te arunc peste bord.

— Sau să mă laşi să sar de bunăvoie, a spus

Ken, încruntându-se.

— Deci poţi avea şi singur grijă de tine.

— Te rog să te aşezi până mă schimb în ceva… acvatic. Vrei să bei ceva?

— Bine, mulţumesc, dar n-aş vrea alcool. Nu beau când conduc… pardon, navighez.

Ken a dispărut în bucătărie şi s-a întors cu un pahar

de Cola pe care l-a aşezat cu o mare grijă pe o măsuţă, lângă Ingrid.

Faţa lui era foarte concentrată, avea buzele strânse şi sprâncenele încruntate, iar ea a putut descoperi atunci frica din sufletul lui, teama că s-ar putea face de râs în faţa altuia, în faţa oricărei persoane.

— Nu durează mult, a spus el, închizând uşa dormitorului.

Fără să le cheme, lacrimi fierbinţi au umplut ochii lui Ingrid. Ken Ransom n-ar fi cerşit niciodată mila cuiva, aşa că ea nu-l va dezonora oferindu-i-o. Nu putea decât să se roage ca el să vadă din nou şi cât mai repede.

— E minunat! Ken s-a aşezat cu faţa la soare, lăsându-şi părul în bătaia brizei răcoroase. Ingrid oprise barca într-un mic golf, aproape de un doc particular.

— Stai comod?

El a auzit cum lega barca.

Mă simt în perfectă siguranţă.

— Miroase plăcut, nu? l-a întrebat. Întotdeauna savurez liniştea şi mirosul acestui golf. Ken a auzit un zgomot lângă piciorul lui. Ţi-am lăsat jos o haină, poate ţi-e rece şi vrei să te îmbraci.

— Mi-e bine, i-a spus Ken, simţind vântul rece prin cămaşa subţire.

— Atunci, ia drum, a strigat Ingrid, pornind barca.

Briza îi răcorea fruntea fierbinte, iar Ken s-a apropiat şi i-a atins din greşeală picioarele goale. Trupul lui a fost scuturat ca de un curent electric puternic şi, brusc, s-a îndepărtat îngrozit de gândul, că ea îi observase reacţia. Stătea în cabină şi ar fi vrut s-o audă cum dirija mica ambarcaţiune, cu abilitatea unui adevărat navigator, printre celelalte vase care se auzeau trecând pe lângă ei.

— Aşa, acum suntem liberi, a auzit-o spunând mulţumită.

— Pot să… Bineînţeles că nu putea s-o ajute, fir-ar să

fie! Şi-a încleştat fălcile, încercând să înţeleagă ce manevră făcea.

— Capul jos! i-a strigat Ingrid.

Judy Gill înaintau spre mare. Vântul îi flutura prin păr şi-i fluiera în urechi, dar era aşa de fericită…

Barca se legăna puternic şi Ken a fost nevoit să-şi depărteze picioarele pentru a-şi Jirie echilibrul.

— Îţi place?

S-a întors spre ea şi i-a zâmbit.

— Cred că ştii cât de bine mă simt. Aproape că uitasem ce plăcut e să navighezi în viteză.

— Îţi place viteza? Stai puţin…

Valurile săltau în jurul lor, iar ei râdeau fericiţi.

Voci plăcute

Ken avea capul pe spate şi gura căscată, când un val imens l-a lovit direct în faţă. Şi-a ridicat un cot, încercând să se apere, în timp ce Ingrid i-a strigat:

— Jos!

Apoi ea a făcut o manevră scurtă şi a redresat barca, întinzându-şi braţul spre Ken.

Oare bluza ei era la fel de udă ca şi cămaşa lui? s-a întrebat Ken. Sânii ei… A simţit că trupul corespunde imaginii ce şi-o făcuse despre ea şi, îngrijorat, s-a întors cu spatele.

Părul lui Ingrid, ud şi sărat, a fluturat şi câteva fire s-au lipit de buzele lui.

— Scuză-mă, a spus ea, strângându-l şi mângâindu-i câteva clipe obrazul cald.

Ken şi-a depărtat din nou picioarele, aşezându-se încet în spatele ei, atingându-i pulpele calde şi ude.

Brusc, o focă a ieşit din apă foarte aproape de mâna lui Ingrid, care s-a speriat şi a căzut pe spate peste Ken.

— Doamne, ce m-am speriat! a spus ea, gâfâind şi tremurând nu numai din cauza întâmplării, făcându-l pe Ken să-şi reamintească de mângâierea degetelor ei subţiri

pe obraz, de moliciunea buzelor pe care le sărutase, cu poftă, de senzaţiile ce i-au străpuns inima când mâinile ei i s-au strecurat prin păr, de parfumul delicat, amestecat cu mirosul sărat al mării şi cât de bine se potrivise umărul ei pe pieptul său…

Dorea atât de mult s-o privească, să-i vadă obrajii îmbujoraţi, ochii albaştri ca cerul senin şi părul ud, plin de stropi strălucitori ca diamantele… dar ea s-a mişcat, lovindu-i uşor piciorul cu vârful pantofului, şi visul a dispărut.

Imaginaţia nu-i era de ajuns, trebuia s-o vadă. A strâns pumnii şi a simţit tumultul valurilor răsunând în trupul lui, mărindu-i disperarea din suflet. Voia o grămadă de lucruri care nu se vor realiza niciodată. Oare ea ar dori un orb? S-a întors şi s-a aşezat mult mai liniştit.

— Molly Darlin este o barcă mare, a spus, cuprinzându-i umerii cu mâna dreaptă, iar Ingrid e aşa de mică.

Ea a râs şi a avut impresia că o umbră a trecut peste faţa lui.

— Ingrid! Cum arăţi?

— Obişnuit, a spus ea, după ce s-a gândit un timp. Aşa cum foarte bine ai sesizat, sunt cam mică de statură.

— Obişnuit? Nu cred, a adăugat Ken, plimbându-şi mâna peste curba dulce de sub urechea ei mică, peste pielea catifelată, încercând să-şi imprime în memorie tot ce atingea.

Ingrid s-a mişcat şi părul ei, care se uscase între timp, i-a atins mâinile lui Ken. El i-a prins braţul şi i-a şoptit:

— Ţi-e frig?

— Nu.

Ştia după sunetul vocii că ea îşi întorsese capul. De ce? Ca să privească marea sau ca să mărească distanţa dintre ei?

— Tremuri.

— Nu mi-am dat seama.

— Te rog, Ingrid, spune-mi cum arăţi?

— Nu pot.

I-a mângâiat obrazul cu două degete.

— De ce? M-ai forţat să navighez alături de tine, să simt mirosul mării, aşa că lasă-mă să te văd…

— Nu, mă simt penibil Ken, pentru că sunt o persoană foarte timidă…

Era o prostie să creadă că-l atrăgea o fiinţă atât de stângace ca ea. Şi totuşi avea un chip plăcut, sprâncene fine, nas mic şi păr bogat, şaten şi drept. Plăcea bărbaţilor până în clipa când începea să vorbească. Putea oare o femeie timidă să se arunce în braţele lui Ken cu atâta pasiune şi să răspundă săruturilor sale cu atâta intensitate?

— De ce eşti timidă, Ingrid?

— Ce întrebare mai e şi asta? Ai putea, de exemplu, să mă întrebi de ce port numărul treizeci şi nouă la picior…

— Părinţii tăi sunt timizi?

— Nu cred… sau poate. Eu, oricum, sunt, iar din cauza asta îmi fac destul de greu prieteni.

— Cu mine te-ai împrietenit foarte repede.

— A fost altceva, pentru că vorbeam la telefon şi nu puteai să mă vezi. Eram doar nişte voci… şi am convenit să fim numai prieteni, prin telefon.

Ken a zâmbit.

— Până când te-ai hotărât să încalci regulamentul. Dacă am vorbi acum la telefon şi te-aş întreba cum arăţi, ce-ai răspunde?

— Nu vrei să schimbăm subiectul?

El s-a încruntat, jucându-se cu o şuviţă din părul ei.

— Dacă nu-mi spui, sunt nevoit să aflu singur, a zis, coborând mâna de pe gâtul ei, printre sâni, mai jos… O

plăcea, atracţia ce-o împrăştia asupra lui îi înnebunea sufletul şi mintea, l-a mângâiat obrajii tari, probabili arşi de soare, şi a zâmbit.

— De ce zâmbeşti? l-a întrebat Ingrid.

— Pentru că-mi plac fetele frumoase.

— Şi eu sunt frumoasă?

— Pentru mine da, eşti frumoasă.

— Mie mi se pare o prostie.

Ken şi-a continuat incursiunea, conturând sprâncenele lungi, urechile mici, a coborât pe nas, a întârziat pe buze. Căldura radia din faţa ei şi-i ardea degetele, iar buzele erau deschise şi tremurau.

— Ingrid… Vocea lui era răguşită. Oh, Doamne! Spune-mi, repede te rog cum arăţi, înainte de-a face ceva periculos!

— Ţi-am spus, sunt eu… pur şi simplu. Am părul lung, drept, ochii căprui…

— Căprui? Nu albaştri?

— Îmi plac ochii căprui, a spus Ken, mângâindu-i din nou faţa catifelată. Vreau să ştiu totul despre tine. Cum eşti îmbrăcată?

— În pantaloni scurţi şi o bluză.

El i-a întors faţa.

— Nu e prea clar. Ce culoare au şi cât de scurţi sunt pantalonii?

Pentru că nu-i răspundea, Ken şi-a plimbat degetele peste genunchi, încet… Ingrid a privit disperată mâna lui bronzată pe pielea ei albă şi a strigat brusc:

— Verzi şi foarte scurţi! apoi a împins mânerul cârmei, lovindu-l pe Ken în coaste. Scuză-mă, a adăugat, iar el a început să râdă. Te-am lovit rău. Eram atentă la bacul care trecea pe lângă noi şi am uitat că eşti aici.

— Adevărat? a spus el, continuând să râdă cu poftă.

— Adevărat. Şi îmi cer din nou scuze dacă te-a durut, dar…

— E-n regulă, o meritam.

— Sunt de aceeaşi părere.

— Îmi pare rău.

— Ei bine, uite, am mai stabilit ceva, a continuat Ken, ţinând mâna pe genunchiul ei, că doamna, aici de faţă, ştie să-şi poarte singură de grijă.

— Bineînţeles… Bacul care a trecut a aruncat un val imens asupra bărcii, împingând-o pe Ingrid în braţele lui Ken. El a strâns-o la piept.

— Ce e în apropierea bordului? a întrebat-o, plimbându-şi în sus, apoi în jos, degetele pe talia ei, aşa cum făcea când învăţa limbajul Braille. Ingrid simţea fiecare mişcare prin coloana vertebrală.

— Cam la o milă de-aici se zăresc câteva vapoare.

— Şi la tribord?

A privit în jur, ştiind că el dorea mai multe amănunte despre locul unde se aflau, dar nu se putea concentra atâta timp cât trupurile lor stăteau lipite.

— Un vapor, bacul care merge spre Horseshoe Bay, iar lângă ţărm o mulţime de bărci de pescuit.

— Şi drept în faţă?

— În faţă, câteva stânci învăluite în ceaţă şi purpură.

Ingrid uitase cu desăvârşire de lumea înconjurătoare, toată fiinţa ei fusese atrasă de mângâierile degetelor acelea experimentate de-a lungul umerilor, braţelor şi în jurul mijlocului, acolo unde bluza se ridicase.

— Bine, a spus Ken, ridicându-i bărbia, îmi place atât de mult să simt pericolul în jurul meu…

— Poftim? l-a întrebat speriată. Oare putea un orb să privească o femeie în felul acela? Ken… El a zâmbit şi o secundă gura lui i-a atins buzele, pentru ca imediat să se îndepărteze lăsându-i lui

Ingrid un gust amar.

— De data asta, să ştii că te sărut pentru că eşti într-adevăr Ingrid.

— Oh!

Respiraţia lui fierbinte i-a încălzit obrajii, a închis ochii şi în cap i-a răsunat un semnal de alarmă, ca un clopot ce suna în depărtare. A încercat să-şi ridice pleoapele, dar soarele le apăsa, sângele-i curgea prin vene ca apa care aleargă spre cascadă, în timp ce gura lui îi atingea buzele desfăcute, prudent, iar limba-i cerceta, curioasă, interiorul lor moale şi necunoscut.

— Ken… a murmurat, fără să se împotrivească. A uitat să urmărească traseul bărcii, dar pericolele cele mai mari se aflau chiar acolo, în cabină, lângă trupul ei. Şi-a încolăcit braţele în jurul gâtului lui Ken, ca să-l atenţioneze că era pregătită pentru ce avea să urmeze. Inima-i bătea să-i spargă pieptul, respiraţia era sacadată şi a scos un sunet firav, în momentul când el şi-a desprins buzele, asaltându-i gâtul, tatonând şi explorând toate punctele sensibile care-i pulsau.

Simţind dorinţa din trupul ei, Ken i-a mângâiat pielea din spatele genunchilor, făcând-o pe Ingrid să-i strângă dureros obrazul încins.

— Ken…

— Ingrid… i-a şoptit, punând din nou stăpânire pe gura ei, adâncind sărutul iar şi iar, până când ea a ajuns lipită de el, cu mâna în părul lui negru lucios. Nevoia de ea era mai puternică decât orice nevoie de până atunci. Ken i-a ridicat bluza de bumbac, făcându-i abdomenul să tresalte, i-a mângâiat sânii… Ingrid dorea… dorea… totul. A gemut şi şi-a depărtat picioarele. Atunci un val puternic a împins Molly Darlin ca pe o grămadă de nisip şi a legănat catargul, înainte şi înapoi.

În picioare, Ingrid privea uimită cum vela principală, umflată de vânt la intervale scurte de timp. A strâns cârma, apoi a prins o mână a lui Ken de lemnul ud şi dezvelit.

— Ţine-o strâns, a spus, dând drumul prăjinii şi

coborând vela principală. Cinci grade spre tribord.

Ken a întors cârma simţind cum prora cu răspundea la comenzi iar vântul îi bătea în obraz.

— Încă cinci grade, a adăugat. Foarte bine, ţine-o aşa, menţine cursul. Apoi i-a murmurat de undeva din spate: Reglează bordul puţin spre port, aşaaa… atât. Foarte bine.

— Unde eşti? a întrebat-o, puţin mai târziu, când tăcerea-i înconjurase.

— Aici, în spatele tău, pregătesc masa. Te simţi bine?

Masa? s-a gândit Ken. Îl lăsase singur la cârmă?

— Vrei să vii tu să dirijezi barca?

— Nu, te descurci foarte bine. Ai avut dreptate, eşti un marinar de toată nădejdea, simţi vântul şi vibraţiile bărcii şi le combini perfect.

— Îmi lipseşte doar vederea, a spus el, constatând fericit că putea conduce barca prin vânt şi valuri.

— Nu-ţi lipseşte nimic, i-a şoptit Ingrid. În această călătorie, ochii mei vor ţine locul ochilor de care ai nevoie. Numai dacă vrei, da?

Ken a încuviinţat, neputând să rostească vreun cuvânt Ea avea încredere în puterea lui de orientare. Oferise astfel sufletului său un lucru deosebit pe care nu avea să-l uite vreodată.

Încet, atent, a mişcat mâna de-a lungul cârmei, făcând-o să vorbească o limbă numai de ea ştiută şi-a lăsat capul pe spate şi soarele i-a inundat faţa strălucitoare.

— Îţi mulţumesc, i-a şoptit. Oh, Doamne, îţi mulţumesc din suflet că mi-ai trimis-o pe Ingrid.

Acum ştia, în sfârşit, de ce ea avea o voce de înger.

— Cât de bine o cunoşti pe sora mea? a întrebat-o, în timp ce Ingrid strângea resturile prânzului lor.

— Destul de bine, a spus, observând cât de mândru era că putea conduce barca ei. Destul ca să-mi dau seama că ţineţi foarte mult unul la celălalt, în ciuda necazurilor

pe care i le-ai pricinuit la cea de-a 30-a aniversare a zilei ei de naştere.

— Da, a fost o petrecere măreaţă. Cum de n-ai venit?

Ea a râs şi s-a aşezat lângă el.

— Pentru că nu m-ai invitat.

Ken i-a prins mâna şi i-a mângâiat-o.

— Aş fi făcut-o dacă te-aş fi cunoscut.

— Mulţumesc.

— Ai fi venit?

— Nu cred. În seara aceea părinţii mei au dat o petrecere pentru mine. Şi nu m-am distrat deloc, şi-a spus Ingrid.

— Ţi-ai sărbătorit ziua de naştere?

— E un mod subtil de-a afla ce vârstă am?

— Găseşti ceva subtil în ce spun? a întrebat el, râzând.

— Am douăzeci şi nouă de ani.

— Un copil mare.

— Spuse bunicul. Dar tu?

— Treizeci şi opt de ani. Bătrân, bătrân.

— Doamne, trebuie să-ţi cumpărăm un baston!

— Mulţumesc, dar am unul.

Şi amândoi s-au gândit la bastonul pe care Ken îl uitase în maşina ei.

— Scuză-mă, am uitat că eşti orb.

— De-asta m-ai lăsat să-ţi dirijez barca?

Au râs, apoi Ingrid i-a luat cârma, spunându-şi că era timpul să se întoarcă.

— Cum ai întâlnit-o pe Jan?

— La banchetul dat în cinstea voluntarilor, unde mi-a înmânat un premiu. M-a invitat să luăm prânzul împreună şi acolo ne-am cunoscut mai bine. Ingrid refuza să ia prânzul cu cineva şi mai ales cu persoane străine, dar Janet era o persoană greu de refuzat. Mi-a povestit câte ceva despre minunatul ei frate mai mare şi, trebuie să

recunosc, eram convinsă că n-o să-mi placi. Nu-mi puteam imagina cum un bărbat aşa de puternic, un model, putea să fie şi uman.

El s-a apropiat.

— Şi acum ce crezi?

— Nu-mi displaci.

— Bun, a spus el, nici tu nu-mi displaci şi trebuie să-ţi spun că eram obişnuit să nu agreez prietenii lui Janet. De-a lungul anilor, mi-a prezentat atâţia, încât ar fi trebuit să fiu Superman ca să-mi fac timp pentru toţi. A făcut o pauză. Mă întreb de ce nu mi-a povestit niciodată de tine.

Ingrid ştia perfect de ce.

— Lui Janet îi place viaţa şi n-ar fi de acord să încalc regulamentul.

Ken a zâmbit.

— Eu n-am să-i spun nimic.

— Mi-a povestit cum ai avut grijă de ea şi de mama voastră când tatăl v-a părăsit, cum te-ai descurcat în afaceri ca lor să nu le lipsească nimic. Şi aveai doar paisprezece ani.

— Am făcut ce trebuia.

— La vârsta ta, alţi băieţi n-ar fi putut.

— Jan era un copil, iar mama era distrusă. Tata o umilise atâţia ani, încât ar fi fost în stare să-i dea tot numai să dispară din viaţa ei. Cu toţii am luptat să rămânem împreună.

— Puterea ta v-a unit, a spus Ingrid, şi pentru asta te admir. Câteva clipe au tăcut, apoi Ingrid a continuat: Ken, ce s-a întâmplat cu ochii tăi? Jan mi-a spus că ţi-ai pierdut vederea într-un accident pe şantier şi că totul este, de scurtă durată.

El n-a răspuns imediat şi Ingrid a avut senzaţia că făcuse o gafă.

— Inspectam o clădire în construcţie – una pe care o proiectasem – şi o schelă s-a rupt când mă aflam exact sub

ea. Cei doi, care se aflau pe schelă, au căzut şi au murit.

— Îmi pare rău, a şoptit, strângându-l de mână.

— Şi mie, dar nu mă simt vinovat, deşi Janet mă condamnă pentru asta.

— Nu mi-a spus aşa ceva.

— A zis că a fost o nebunie, eu însă am proiectat numai clădirea, nu şi schela sau materialele necesare, a spus Ken trist. Orbirea a fost cauzată de o lovitură la cap.

— Înţeleg.

— Ai fraţi sau surori? a întrebat-o, schimbând subiectul.

— Am avut un frate care, la doi ani, a murit, împreună cu tata, într-un accident de maşină. Nu-mi aduc aminte prea multe lucruri despre ei.

— Cred că a fost foarte dureros, mai ales pentru mama ta.

— Mama s-a căsătorit la câţiva ani după moartea lor.

— Se mai întâmplă. E groaznic să trăieşti o viaţă în întuneric. E prima ta întâlnire cu un orb?

Ea a gemut şi s-a întors brusc, uitând pentru o clipă că el n-o putea vedea.

— Nu e nicio întâlnire, e o simplă plimbare cu barca.

Ken i-a sărutat gâtul.

— Pentru mine, e o întâlnire şi se pare că în viitor va fi mai mult de atât.

Ingrid s-a desprins din îmbrăţişarea lui.

— O viaţă în întuneric? a întrebat. Credeam că Jan era îngrijorată de situaţia ta de puţin timp.

Janet ştia cu siguranţă ce îşi dorea fratele ei şi imediat îi îndeplinea dorinţele.

— Poate nu toată viaţa, dar sigur o perioadă foarte lungă de timp. Sora mea a încercat să-mi prezinte diferite femei, în speranţa că-mi voi găsi o prietenă. Prima a fost o cunoştinţă de-a ei, o doamnă în jur de patruzeci de ani (eu aveam douăzeci şi doi), pe care mi-a prezentat-o ca fiind de

optsprezece ani.

— Şi?

— Aproape ne împrietenisem, dar ea a făcut greşeala să vorbească şi imediat mi-am dat seama ce vârstă avea. Am rupt orice legătură şi am crezut că va fi o lecţie pentru Jan, dar nu s-a întâmplat aşa. Mai târziu, ea a încercat să mă apropie de fata unui senator, care mă plăcea foarte mult.

Ken avea un zâmbet pe buze şi Ingrid s-a întrebat cu amărăciune dacă el ştia cum era fata aceea.

— Se pare că femeia este frumoasă, bogată şi disponibilă.

Ingrid s-a adunat şi a reuşit să vorbească:

— Astea sunt cele trei condiţii pe care trebuie să le îndeplinească o femeie ca să-ţi placă?

— Aşa crede Janet.

— Ai întâlnit-o pe fata senatorului?

— Nu, am refuzat şi, în cele din urmă, sora mea a renunţat să mai insiste.

— Sunt sigură că eşti fericit c-ai scăpat, a spus liniştită. Întotdeauna am crezut că cele trei condiţii sunt tot ce-şi poate dori un bărbat, la o femeie.

— Da, însă eu îmi mai doresc încă un lucru: ca ea să fie blondă. Şi fata senatorului era brunetă, aşa că aranjamentul a căzut de la început.

Gura lui Ingrid a rămas deschisă. Deci acesta era motivul pentru care Janet o rugase să vorbească la telefon cu fratele ei şi nu să se întâlnească cu el.

— Janet urăşte blondele, a continuat Ken, agitat de gândurile sale, pentru că seamănă cu femeia pentru care tata ne-a părăsit.

— Înseamnă că nu prea vă întâlniţi cu tatăl vostru sau cu soţia lui.

— Pentru Janet, e mai dificil, iar eu sunt prea bătrân ca să le mai fac vizite. Oricum, mama vitregă l-a părăsit pe

tata pentru un bărbat mai bogat. A fost pedepsit suficient pentru durerea pricinuită mamei noastre. După o pauză, a zâmbit din nou. Acum Janet crede că toate blondele, indiferent cât sunt de frumoase, sunt fiinţe înşelătoare.

— Iar tu eşti de altă părere, la fel ca tatăl tău. Ingrid tăcuse destul. Spui că pentru tine e mai important ca o femeie să fie blondă, decât să aibă alte calităţi, nu? Gândeşti strâmb, prietene, în fond culoarea părului se poate schimba oricând.

— Adevărat, dar prefer tot ce e natural. Ken a ridicat o şuviţă din părul ei şi l-a frecat între degete, făcând ca soarele să împrăştie în jur reflexele lui albastre. Ingrid s-a încruntat. Aproape toţi oamenii pe care-i suna credeau despre ea că e blondă şi are ochi albaştri.

— Frumoasă, sănătoasă, inteligentă, să te simţi bine cu ea şi să ştie să danseze, a spus Ken.

— Şi să fie blondă.

— Sigur.

— Mă întreb de unde a tras concluzia Janet că a fi frumoasă şi bogată sunt două condiţii importante pentru tine.

Pentru a o sută oară Ken dorea să-i vadă chipul. Simţise un ton de dezaprobare în vocea ei care-l făcea curios.

— Poate pentru că, de-a lungul anilor, m-a văzut însoţit la petreceri de femei frumoase, care aveau legături importante cu bărbaţi puternici. Dar asta face parte din lumea afacerilor.

Brusc, trupul ei s-a încordat.

— Mai ales dacă afacerea-ţi vinde şi produsele, a spus ea încet.

— Produsele mele se vând singure, a şoptit Ken, amintindu-şi ce-i povestise Ingrid despre fostul ei soţ.

— E ceva nou. Eşti singurul bărbat care gândeşte aşa.

Ea a pornit repede motorul şi n-a mai vorbit. După o jumătate de oră, a adăugat:

— Fii atent să nu ne ciocnim.

— Stai liniştită, mă descurc. Voi... Ken a strâns pumnii. Ce făcea? Muncea pentru ea? Furia i-a cuprins sufletul. Petrecuse minunat, după atâtea zile de singurătate şi durere, iar acum... S-a calmat imediat, simţind ochii lui Ingrid aţintiţi asupra sa. Ţi-am mulţumit oare pentru această zi minunată?

— Cred că da, a murmurat ea, atingându-i mâna. Ţine cârma sub prăjină. Ken i-a prins degetele şi împreună au oprit barca. Apoi au ieşit şi, ţinând-o strâns lângă el, a inspirat adânc.

— Trandafiri sălbatici?

— Sunt mulţi de-a lungul ţărmului.

— E foarte linişte aici, a spus, păşind atent pe poteca plină de muşchi şi ferigi. Nu se aud voci şi nici alte bărci în jur.

— Pentru că e un golf însorit pe partea de sud şi atât de mic, încât în el încape numai Molly Dari în

— E un doc particular, a spus încet. Ingrid Björnsen, eşti foarte bogată?

— Sună cam chinuit, a râs ea.

Ken s-a oprit, a întors-o cu faţa şi, punându-i mâinile pe umeri, a fixat-o cu ochii într-un fel care-i dădea impresia lui Ingrid că-i putea citi în suflet.

— Dacă e aşa, lucrurile se schimbă, a spus el aspru. Eu nu sunt bogat, sau nu aşa de bogat. Sunt un simplu angajat care, în curând, va fi un simplu pensionar.

— Nici eu nu sunt bogată.

— Dar trăieşti aici.

— Locul ăsta aparţine tatălui meu vitreg, care-l moşteneşte din familie de trei generaţii.

— Locuieşti cu părinţii?

— Locuiesc într-un apartament pe care mi l-au făcut

după divorţ, într-una din aripile casei lor, în care-şi petrec foarte puţin timp. Vrei să ne plimbăm prin împrejurimi? apoi l-a asigurat că în jur nu erau pisici, câini sau biciclişti care-l puteau accidenta.

O oră mai târziu, Ken s-a hotărât să se întoarcă acasă spunând, în glumă, că mama lui, dacă sunase, trebuia să fie foarte îngrijorată. Ea îşi putea imagina orice.

— Nu râde de mama ta, i-a spus Ingrid.

— Dar nu râd, acesta-i adevărul. Ea se teme să nu am un accident în lift, cu toate că i-am spus de atâtea ori că uşile nu se deschid în timpul funcţionării.

— E mama ta, Ken, şi te iubeşte.

— Am treizeci şi opt de ani şi mă descurc singur de foarte multă vreme, dar, cu toate astea, ea continuă să fie îngrijorată. Îţi dai seama ce s-ar întâmpla dacă i-aş povesti că azi am fost cu barca?

Ingrid i-a deschis portiera maşinii şi i-a sugerat:

— Atunci nu-i spune.

— Tu poţi să-i ascunzi ceva mamei tale?

— Desigur.

— Ca, de exemplu, că azi ai avut o întâlnire cu mine? Am observat că nu m-ai prezentat părinţilor tăi.

— În primul rând, pentru că nu erau acasă, a spus ea repede, deşi se simţea vinovată. Numai gândul de a-l prezenta mamei sale o îngrozea. Şi apoi n-a fost o întâlnire.

Ken i-a luat mâna şi i-a strâns-o.

— Ba da, a fost o întâlnire. Prima noastră întâlnire, Ingrid, şi nu doresc să fie şi ultima.

Nici ea nu-şi dorea aşa ceva, dar oare va îndrăzni să-l mai vadă? Da, cel puţin până când el îşi va recăpăta vederea, apoi, cu siguranţă, se vor despărţi. A tras maşina la intrarea în clădirea în care locuia Ken şi i-a spus:

— Ai ajuns acasă.

— Ingrid, îţi mulţumesc pentru tot, i-a şoptit.

— N-ai pentru ce. Mi-a făcut plăcere, a spus ea, zâmbind.

— Vrei să urci pentru câteva minute? Nu doresc ca ziua noastră să se încheie încă. Ceva în vocea şi în ochii lui a făcut-o să tremure. Vreau să se încheie ca o adevărată întâlnire.

— Cum? a şoptii ea.

— Putem sta pe terasă să vorbim puţin, să bem ceva rece… orice doreşti.

Şi Ingrid – s-a gândit la toate lucrurile, pe care le-ar fi făcut, dacă ar fi urcat în apartamentul lui. La săruturile lor din ziua aceea, la mângâierile Sui… şi nimeni, niciun vecin nu i-ar fi deranjat. N-ar rezista. Îndrăznea să se îndrăgostească de el?

— Nu, e mai bine să plec.

Ken i-a mângâiat gâtul sub păru! mătăsos.

— De ce?

— Pentru că… nu ne cunoaştem, încă.

— Dar vorbim ore întregi în fiecare seară, de aproape o săptămână. Am petrecut toată ziua împreună. Noi… a adăugat înghiţind cu greu, ştii foarte bine ce-am mai făcut şi cât de bine a fost…

— Da… şi dacă merg cu tine, vom continua.

— Şi nu eşti pregătită pentru asta. Ken a zâmbit. Bine, ai dreptate, dar vreau să ştii că azi a fost prima noastră întâlnire.

— Ai vrea… ai vrea să cinăm joi seară?

Ken a respirat adânc. El ar fi trebuit s-o invite, dar cum putea s-o facă? Era imposibil să meargă într-un restaurant, până nu era sigur pe mişcările sale. S-o invite acasă…

— Să cinăm?

— La mine acasă. Va fi şi o petrecere.

Ken şi-a retras mâinile de pe gâtul ei şi a spus:

— Ştiu că ai avut încredere în mine şi m-ai lăsat să-ţi

conduc barca, dar nu cred că ai curajul să mă laşi să gătesc.

— Dacă vrei, poţi să pregăteşti cina pentru amândoi şi sunt sigură că n-ai nimic la nas. Mâncarea arsă are un miros deosebit, ca şi degetele arse…

Dintr-odată, Ken a izbucnit în râs. Iubea vocea ei şi felul în care refuza să-l lase să-şi plângă de milă.

— Mulţumesc, aveam nevoie să râd.

Ingrid l-a mângâiat.

— Mă bucur.

El i-a prins mâna şi şi-a pus obrazul în palma caldă. Toţi muşchii ei se contractaseră, aştepta nerăbdătoare s-o sărute, dar el s-a oprit. De ce?

— Eşti îndrăzneaţă, i-a spus.

— Nu sunt.

— Nu eşti îndrăzneaţă şi nu încalci regulamentul, a adăugat Ken, scuturându-şi capul. Cum mă descurc Ingrid cu tine?

— E prea târziu ca să mă mai schimb.

— Crezi? Sunt convins că, în clipa în care o să-ţi apară în viaţă bărbatul potrivit, ai să fii mult mai îndrăzneaţă.

— Deocamdată n-a apărut, a murmurat ea.

— Cineva va fi totuşi, i-a spus la ureche. Eu te-am avertizat. A ieşit repede din maşină şi s-a oprit în faţa intrării. Pa, Ingrid. Sună-mă la noapte, bine? Abia aştept să-ţi vorbesc.

— Dar deja am vorbit…

Cuvintele ei s-au pierdut deoarece Ken deschisese deja uşa şi se apropia de scări cu aceeaşi atenţie ca la un an, când abia începuse să meargă în picioare.

— Nu spune nimic, a rugat-o el în linişte, ştiind că-l privea din maşină, Nu-mi oferi ajutorul tău.

— Ken… S-a oprit, dar fără să se întoarcă. Sunt brunetă, a strigat disperată. El s-a întors şi a râs de

minciuna ei. Ingrid Björnsen era brunetă cum era el chel, şi-a zis. Apoi s-a îndreptat spre balustradă şi a urcat scările încet.

Abia când şi-a scos cheile din buzunar a auzit maşina ei pornind.

E aşa de curajos, s-a gândit Ingrid, în timp ce-l privea urcând scările. Şi-a impus să rămână pe loc, să nu alerge să-i deschidă uşa. Înfrunta lipsa de vedere cu bărbăţie, nu suporta mila care i-ar fi umplut viaţa şi inima de dezgust, dorea să reuşească singur.

Ar fi trebuit să-i spună adevărul despre ea, înainte să afle de la alţii. Dar nu era încă pregătită s-o facă, nu-l cunoştea suficient ca să aibă încredere în el. Cu toate astea, avea senzaţia că făcea parte din viaţa lui. Era din cauza sărutului sau a mângâierilor?

Vorbiseră la telefon nu mai mult de zece ore, dar fuseseră nişte ore intense, pline, care le umpluseră sufletele pustii. Vorbiseră fără întreruperi, fără alte persoane care să le atragă atenţia. Preferinţele lor erau comune în privinţa filmelor, cărţilor chiar şi în problemele politice. Le plăcea să schieze, să înoate, să navigheze, să joace tenis. Şi-au împărtăşit bucuriile şi necazurile, dar se cunoşteau oare cu adevărat? Nu.

Maşina a pornit în viteză…

Ingrid! s-a gândit Ken, sprijinindu-şi capul de lift. Ingrid! Vocea ei îl urmărea, întreaga ei fiinţă îl obseda… Gura pe care o gustase, sânii grei, delicaţi, sprâncenele fine, lungi şi părul moale, fluturând în vânt. În ultima săptămână, vocea ei, în mii de nuanţe, îi umpluse visele cu scene fantastice. Acum era mai mult de-atât. O simţise lipită de trupul lui, dornică, gâfâind, cu gura fierbinte şi pielea aceea ca mătasea. Când erau împreună îi trezea toate simţurile, iar când erau despărţiţi îi umplea mintea cu amintirea ei.

În sfârşit, găsise femeia pe care dorea s-o iubească

toată viaţa.

De ce se întâmplase tocmai acum când nu avea ce să-i ofere?

Capitolul 7

— Ai avut o listă lungă în seara asta? a întrebat-o Ken când l-a sunat luni noapte. Pari obosită.

El, în schimb, pare dornic să-i audă vocea, s-a gândit Ingrid.

— Nu mai mult decât în mod normal, dar ziua a fost foarte lungă.

— De ce? Spune-mi.

Ce-ar trebui să-i răspundă? Că aşteptase toată ziua să-i vorbească? Dar acesta era adevărul.

— Toată ziua am dorit să te sun, a spus repede.

— De ce? Ce se întâmplă?

— Nimic, pur şi simplu doream să te sun.

El a râs.

— Am crezut că nu doreai să mă mai cauţi.

— De ce aş fi făcut aşa?

N-a răspuns imediat, dar ea l-a aşteptat.

— Pentru că-ţi răpesc din timpul tău preţios, îţi acaparez convorbirile, pentru că sunt egoist. Dar vreau să ştii că telefoanele tale sunt foarte importante pentru mine.

— Şi pentru mine. Am spus că te voi suna în fiecare zi, aşa că îmi respect promisiunea.

— Nu în fiecare zi, în fiecare seară.

— În fiecare seară, a repetat. Da, în fiecare seară adorm cu sunetul vocii lui în urechi şi-l visez, s-a gândit.

— Aş vrea să fie mereu aşa, a murmurat el. De ce ai vrut să mă cauţi mai devreme?

Pentru că-i fusese aşa de dor de el…

— Nu ştiu… aşa.

— Atunci de ce n-ai făcut-o?

— Am fost foarte ocupată. Mă hotărâsem să te sun în pauza de prânz, dar am avut o urgenţă cu un copil, iar înainte de cină nu s-a putut. Apoi am încercat în pauza pentru cină, dar uite că n-am mai apucat să mănânc.

— N-ai mâncat încă? E trecut de ora 23.00, a strigat Ken. Hai, închide şi du-te şi mănâncă.

— Parcă eşti mama, a spus ea râzând. Am luat un sandviş şi acum nu mie foame.

— Spune-mi, de ce n-ai luat cina?

— S-au aglomerat prea multe lucruri nerezolvate.

— După voce, cred că ai nevoie mai mult de somn decât de conversaţie.

— Nu încă. Spune-mi, cum ţi-ai petrecut ziua? Era aşa de fericit că ea nu voia să se culce…

— A fost Janet pe-aici şi am petrecut după-amiaza împreună. Nu i-am spus c-ai sunat şi cât de apropiaţi suntem, pe zi ce trece.

— De ce nu i-ai spus?

— Pentru că şi-ar fi imaginat tot felul de lucruri şi i-ar fi plăcut tare mult să-şi spună părerea şi să aibă dreptate.

— Foarte rău că nu m-ai avertizat că trebuie să păstrăm în secret faptul că ne cunoaştem. Ea m-a vizitat şi pe mine azi, ca să-mi aducă un premiu pentru că am fost drăguţă cu fratele ei.

— M-ai vândut pentru un premiu meschin? Cum ai putut?

Ingrid a chicotit.

— Nu te-am vândut. M-a întrebat dacă te-am sunat, dar ştia deja răspunsul, apoi mi-a dat şoricei.

— Şoricei? a strigat Ken uimit. Întotdeauna am ştiut că are gusturi ciudate. Crede-mă, eu aş fi găsit altceva ca să-mi arăt recunoştinţa faţă de tine. Apoi a adăugat mai încet: Data viitoare o să-ţi dovedesc.

Ingrid cunoştea foarte bine metodele lui.

— De ce ţi-a adus Janet şoriceii?

— Pentru că sunt un colecţionar înrăit. Am şoricei de tot felul: chinezeşti, din lemn, din sticlă etc… De la vârsta de nouă ani, de când eram poreclită Şoricel, am primit întruna astfel de cadouri.

— Mi se pare mie sau urăşti lucrul acesta?

— L-am urât, am plâns şi am suferit cumplit. Mi-ar fi plăcut o poreclă pentru calităţile mele şi nu pentru că eram timidă şi plângăreaţă.

— Fir-ar să fie! a spus Ken supărat. S-o ia naiba pe sora mea că te-a făcut să suferi. De ce nu i-ai spus cât îi urăşti? Şi cine ţi-a dăruit prima oară aşa ceva?

— Mama mea. După o pauză scurtă, a continuat: Aş vrea să ştii că înainte uram purtarea duşmănoasă a copiilor şi nu colecţia de şoricei, pe care o iubesc.

— Ai căscat cumva? îmi pare rău, iubito. De ce nu mi-ai spus să tac dacă vorbesc prea mult?

— Pentru că mă interesează.

— Cred că spui asta tuturor.

— Nu, crede-mă, cu tine e altceva. Sunt sătulă de poveşti cu suflete amărâte care merg mulţi kilometri prin preerie, la o temperatură de – 70 de grade, ca să ajungă într-o clasă, înaintea profesorului, şi să aprindă soba.

Ken a râs.

— E aşa de rău?

— Nu chiar, dar să ştii că mulţi dintre colegii mei au probleme deosebite, ca şi tine.

— Oricum, te-am auzit căscând, aşa că închide imediat şi du-te în pat. Mâine va fi o nouă zi de muncă în sălbăticie.

— Dar sunt în pat. Tăcerea lui i-a umplut urechile. Mai eşti la telefon?

— În pat… s-a auzit ecoul vocii lui. E o crimă să spui unui bărbat care se gândeşte toată ziua la tine, imaginându-şi tot felul de lucruri, amintindu-şi ce simţi, cum miroşi, ce gust ai şi cum răspunzi mângâierilor lui, lucruri de felul acesta.

— Oh! Ingrid a respirat adânc şi l-a auzit gemând.

— Ingrid, vino la mine, acum!

— Ce-i cu ordinele astea? închide telefonul, du-te şi

mănâncă, culcă-te, vino… Cum aş putea fi în acelaşi timp şi cu tine şi în pat?

— Oh, iubito, lasă-mă să-ţi spun…

— Nu vreau să ştiu.

— Pui pariu? Mori de curiozitate.

— Noapte bună, Ken. Somn uşor. Ingrid a pus receptorul jos, în acelaşi timp cu el.

Ken se simţea frustrat şi sentimentul acela l-a avut şi în dimineaţa următoare.

Mai târziu, un vecin i-a amintit de petrecerea ce se organiza în seara aceea, la patiseria din spatele blocului, dar Ken nu dorea să meargă decât la petrecerea lui Ingrid. Numai ea şi el… singuri şi un amurg liniştit pe care nu-l va vedea… în schimb, va fi vocea ei de înger, vor fi pielea catifelată, briza verii, mâncarea şi o sticlă cu vin… Da. O sticlă ca vin pe care putea s-o aleagă şi s-o cumpere singur. Trebuia să încerce, doar era un orb nenorocit care-şi va petrece toată viaţa în întuneric, aşa că putea să înceapă să se poarte ca atare. Şi totuşi… o viaţă pe care putea s-o împartă cu cineva, cu o femeie. Poate Ingrid…

Era timpul să pornească.

S-a ridicat, luat bastonul alb şi a deschis uşa. S-a apropiat de scări.

Magazinul era cam la trei blocuri depărtare de clădirea lui. Era prima şi cea mai importantă încercare.

— Am reuşit! a strigat Ken, ţinând Sub braţ, într-o sacoşă, sticla cu vin.

Poate că oamenii priveau curioşi, dar n-avea nicio importanţă. Făcuse primul pas, reuşise! A traversat trei intersecţii, a intrat în magazin şi a cumpărat vinul. Singur! Acum era în stare să bată distanţe nesfârşite. Ar fi vrut să-şi îndese mâinile în buzunare, să-şi ridice bărbia şi să treacă fluierând printre oamenii care ar fi spus: „Uite un orb care ştie unde, merge şi ce trebuie să facă!” Voia să strige cât de bine se simţea, să arunce bastonul alb… Nu!

Voia să-i spună numai lui Ingrid, chiar atunci, dar o voce din interior l-a avertizat: „Nu fi încăpăţânat! Să traversezi trei intersecţii e una, iar să ajungi la marginea oraşului e cu totul altceva.

Până la Ingrid erau multe străzi, pline de oameni grăbiţi, biciclete, patine cu rotile, motociclete…

— Doriţi un taxi, domnule?

— Da. S-a îndreptat în direcţia vocii. Exact ce căutam. De ce nu m-am gândit mai devreme, a spus, deschizând uşa din spate şi aşezându-se comod.

— Încotro?

Cum încotro? Ken a râs tare. S-o găsească pe Ingrid.

— Gata, am ajuns, amice! Saint Justine. Aici ai spus, nu? a strigat şoferul nesigur. Nu e un cartier prea frumos şi nu pari de prin partea locului. Prin fereastra deschisă, Ken a simţit mirosul de cărămizi demolate, de fum de cărbune şi de gunoi.

— Am un prieten care se ocupă de preşcolari pe undeva pe-aici.

— E-n regulă, vrei să te aştept?

— Nu, mulţumesc. Cât mă costă?

Taximetristul i-a spus şi Ken şi-a scos portofelul, i-a dat banii şi l-a rugat să păstreze restul. A deschis portiera şi, sprijinindu-se în baston, a coborât. Dacă ajunsese până acolo, o va găsi cu siguranţă pe Ingrid.

— Cam la trei metri de-aici, spre dreapta, este o poartă, a spus şoferul care-l urmărise. Pe ea scrie că portarul se întoarce imediat. Ken îi era recunoscător pentru ajutorul lui. Mergi pe trotuarul de lângă clădire şi totul va fi bine.

După ce taxiul a dispărut, o linişte grea i-a străpuns urechile. A mers încet, cu inima bătând, pe trotuarul din apropiere, după indicaţiile şoferului. Cu dinţii încleştaţi, a ajuns la poarta de oţel. A bâjbâit în beznă, lovind cu bastonul în partea dreaptă un zid, probabil, după sunet,

din cărămidă sau beton armat. Era o liniște suspectă și s-a gândit, pentru câteva clipe, că se afla poate într-un cimitir. A continuat să meargă pe trotuar până a lovit o ușă. S-a oprit și a ascultat, încercând să deosebească zgomotele stinse ce se auzeau în spatele ei. Era un radio sau cânta cineva? Se auzeau glasuri de copii țipând și râzând. Copii! Grupul lui Ingrid. A coborât scara, ținând bastonul în față ca să înlăture un eventual obstacol.

Un zgomot de sticlă ce se rostogolea i-a atras atenția.

— Terminați! a strigat Ingrid la cei doi băieți care se repeziseră spre ușă. Bruce, Ivan, stați jos! Cu o săptămână înainte, un bărbat căzuse pe scări și se alesese cu nasul plin de sânge și o mână fracturată, speriindu-i foarte tare pe copii.

Atentă la mâinile și picioarele celui accidentat, a observat bastonul alb.

— Ken? Nu pot să cred… Ai păţit ceva? Ce cauți aici? a reușit să spună.

El și-a desprins mâneca din ușă și cu o față luminoasă a spus:

— Am reușit, Ingrid! Te-am găsit!

— Nu știam că m-am pierdut. Cum ai ajuns aici?

Bruce, care stătea liniștit pe scaun, s-a ridicat brusc, a luat sticla de jos și i-a întins-o lui Ken.

— Nu s-a spart, domnule. Sticla domnului care a căzut data trecută s-a spart. Apoi, întorcându-se spre Ingrid, a adăugat: Trebuie să chemăm ambulanța?

— Nu. Ingrid i-a luat sticla și l-a trimis înapoi la masă. Ce cauți aici? a repetat încet.

— Eram prin apropiere și m-am gândit să… trec pe la tine.

Ingrid i-a pus bastonul în mână și l-a scuturat de braț.

— Sigur, nu te-ai rănit?

— Nu, mă simt bine.

Adevărul era că îşi julise genunchiul drept şi îşi sucise umărul, dar se simţea minunat pentru că o găsise. Reuşise!

— De ce-ai venit?

De ce-i vorbea în şoaptă? Doar copiii făceau atâta zgomot cu cântecele lor.

— Pentru că nu puteam aştepta până joi, ca să te văd.

— Ken… a spus ea, dintr-o suflare, întinzând mâinile spre el. Ken i-a mângâiat părul moale şi dat pe spate. Ăsta nu-i un răspuns.

— Bine, atunci adevărul este că am ieşit să cumpăr o sticlă cu vin pentru joi şi a fost prima încercare pe care am făcut-o singur. Eram aşa de mândru şi voiam atât de mult ca tu să ştii…

Ingrid nu s-a putut abţine şi i-a mângâiat obrazul. Era proaspăt ras şi mirosea minunat. Ar fi vrut mai mult…

— Eu…

— Da… ei da, a bolborosit Ken. Dacă tot sunt aici, pot să mai rămân? E aproape ora prânzului, nu? Ce-ar fi să mergem să mâncăm undeva şi să mai stăm de vorbă?

— Eşti nebun!

— Nebun după tine. O nebunie care creşte cu fiecare minut. Te rog, Ingrid.

— Bine.

El a întins mâna şi i-a cuprins ceafa. Părul ei era strâns la spate şi ar fi dorit atât de mult să-l desfacă şi să-l simtă liber printre degete.

— Mulţumesc, iubito… îţi promit că după aceea plec imediat ce-mi chemi un taxi.

— Un taxi?

— Aşa am ajuns aici, a râs Ken. Doamne, credeai că am venit pe jos?

— Oh, eşti nebun! îmbrăcat aşa de elegant, te-ai urcat într-o maşină cu un străin? Te putea jefui.

— Era un simplu taximetrist, a protestat Ken, iar eu

am mai mers cu taxiul.

— Dar nu înţelegi, Ken? Acum eşti orb… ar fi putut să… a strigat Ingrid şi Jennifer, asistenta ei, s-a apropiat privindu-i suspicios. Putea să te omoare şi să te arunce la docuri. Tu…

— Hei, dar ai o imaginaţie foarte bogată. Nu s-a întâmplat nimic.

— Te duc acasă mai târziu, a adăugat Ingrid.

— Dar…

— Te grăbeşti? Ai vreo întâlnire?

Voia să plece? Nici gând.

— Nu mă grăbesc şi nu am nicio întâlnire, decât dacă ieşi cu mine să luăm prânzul.

— Atunci, rămâi cu noi. Spuneai că vrei să asişti la lecţii, uite, acum ai ocazia să-i înveţi ceva pe copii.

— Ce să-i învăţ? Cum poţi să cazi pe scară şi să supravieţuieşti accidentului?

— Nu. Cum poţi ajunge într-un loc pe care ţi-l doreşti.

Ken şi-a încurcat degetele în părul ei.

— Nu cred că vrei să-i învăţ aşa ceva, a şoptit. Mai târziu, după ce mă duci acasă, te pot învăţa pe tine dacă vrei.

— Inky, s-a auzit vocea lui Jennifer, a venit Carol. Vrei să iei acum pauza de prânz?

— D-d-da, s-a bâlbâit Ingrid, dacă şi tu ai mâncat.

— Am mâncat, a spus Jenny, aruncându-i o privire lui Ken. Ai întâlnire în pauza de masă?

— D… da. Jennifer, el este Ken. După ce s-au salutat, Ingrid l-a luat de braţ şi a continuat: Mă întorc repede.

— Nu, dragă, stai cât vrei. Ne vedem mai târziu.

— Bine.

Se simţea bolnavă. Acum, el ştia şi va comenta, îşi va lua bastonul, va scutura capul cu milă şi se vor despărţi. Dar Ken i-a spus glumind:

— Îmi place la nebunie să aud cum te bâlbâi din

cauza mea.

Ingrid şi-a potolit cu greu bătăile inimii. Oare ce credeau copiii? Dar Jennifer?

— De ce naiba trebuie să stai cu copiii aici? a întrebat-o, ţinându-se de braţul ei în timp ce urcau scara. Până şi şoferul de taxi ştia că asta e o zonă periculoasă.

— Pentru că aici chiria e mai mică.

— Cum adică? Părinţii acestor copii nu pot plăti chiria?

— Părinţii nu-şi pot permite alt loc, iar copiii au nevoie de tratament.

— Tratament? Eu credeam că ai doar grijă de ei.

— E adevărat, dar aici funcţionează şi un centru de tratament al preşcolarilor cu probleme de comportare.

— Poţi să-mi explici?

— Unii copii sunt foarte răi, constituind un pericol pentru ceilalţi, alţii nu pot vorbi corect şi noi încercăm să-i ajutăm pe toţi să se înţeleagă cu cei din jur. De exemplu, am o fetiţă care iubeşte pe toată lumea. O cheamă Mi-Jung şi merge pe stradă la orice străin şi, dacă el îi spune: „Hai cu mine”, se duce.

— Deci sunt şi copii răi care, dacă nu sunt îngrijiţi acum, când se vor face mari, vor deveni nişte adolescenţi-problemă.

Chiar criminali, s-a gândit Ingrid.

— Dar ce a favorizat schimbarea în rău la aceşti copii?

— Cine ştie? a spus ea, deschizând poarta şi păşind în stradă. Ken a strâns-o mai tare, parcă ar fi vrut să fie protejat, iar Ingrid a zâmbit.

— Motivul este treaba altui departament. Eu trebuie să rezolv problemele lor.

— Eşti prea politicoasă ca să numeşti motivele. Neglijenţa şi abuzul. La naiba, urăsc părinţii care îşi rănesc copiii. Ar trebui închişi, indiferent dacă e vorba de

femei sau bărbaţi.

Ingrid era emoţionată de grija lui Ken pentru copiii ei.

— Fiecare dintre copiii mei, are o persoană la care ţin foarte mult.

Lui Ken îi plăcea cum îi numea ea, copiii mei, şi se întreba dacă şi-a dorit vreodată să aibă copii cu fostul ei soţ şi de ce n-a avut. De ce se ocupa de puştii aceia? Compensau ei dragostea de mamă? Dar el? Doamne, pentru câteva clipe îşi făcuse planuri de viitor, dar căzătura a scos la lumină realitatea dură a întunericului, a singurătăţii. El nu va mai vedea, nu-şi va putea relua munca şi nu va putea duce o viaţă decentă.

— Ce faceţi cu copiii care se retrag?

Ingrid i-a explicat ce muncă istovitoare trebuie dusă atât cu ei, cât şi cu părinţii lor, pentru ca în final să-i convingă de importanţa acestor întâlniri şi a tratamentelor.

S-au oprit în faţa unei clădiri.

— La cafeneaua de-aici se bea cea mai bună cafea englezească şi se mănâncă cel mai bun peşte cu cartofi prăjiţi, din zonă. Putem servi masa înăuntru, sau putem merge în parcul din spatele blocului. Dacă nu-ţi plac peştele şi cartofii, putem alege altceva.

— Peşte şi cartofi prăjiţi şi mergem în parc, a spus, deschizând portofelul şi întinzându-i douăzeci de dolari. Numai dacă accepţi să fii invitata mea. Te aştept afară.

— Mulţumesc. Ingrid a luat banii şi a intrat, făcându-l să se simtă ca un adolescent care ieşise cu prietena la plimbare.

Capitolul 8

Ken stătea rezemat de un copac, cu bărbia pe capul lui Ingrid.

— E plăcut. Soarele mă face să mă simt aşa de bine, iar îmbrăţişarea, a spus strângând-o la piept, şi mai bine.

— La ce te gândeşti?

— Că asta e a doua noastră întâlnire şi e mai bună decât prima. Tu la ce te gândeşti?

— La acelaşi lucru. Ingrid a ezitat un moment, apoi a adăugat: Şi că n-aş mai vrea să plec.

— Dar trebuie.

— Nu chiar acum, peste douăzeci de minute, a spus, uitându-se la ceas.

— Atunci, în aceste douăzeci de minute, nu te mai gândi la nimic, odihneşte-te.

Imediat şi-a lăsat capul pe pieptul lui, iar Ken i-a mângâiat gâtul, atingând uşor umărul ei dezgolit. A tresărit.

— Sst, relaxează-te. Eşti prea încordată, încearcă să simţi pacea din jur. l-a înlăturat părul de pe ureche şi i-a şoptit: Ascultă gânguritul dulce al rândunelelor şi…

— Nu-mi place să te întrerup, dar sunt porumbei.

— Numai rândunelele te pot relaxa.

— Nu şi dacă-mi ciugulesc degetele, a spus, aşezându-şi peste genunchi fusta călduroasă de bumbac.

— N-am să le las. Ştiu mai bine ca tine să deosebesc rândunica de porumbel, doar am învăţat despre asta. Dacă vrei, îţi pot împrumuta cartea, să citeşti singură. Până atunci, relaxează-te, închide ochii şi bucură-te de căldură, l-a mângâiat genunchii cu mâna fierbinte, ridicându-i încet fusta.

Ingrid a tresărit din nou.

— Relaxează-te… Dar ea i-a împins mâna şi şi-a aşezat fusta.

— Atunci, astâmpără-te. E atâta lume în jurul nostru. Minţea. Erau numai câteva persoane care treceau preocupate, fără să-i bage în seamă.

Ken a râs plăcut lângă urechea ei.

— Scuză-mă, am uitat cât eşti de timidă. Gata, hai să stăm liniştiţi. Lasă-ţi capul pe spate, mâinile moi, umerii, muşchii… a şoptit, masându-i braţele. Pierdută, dulce…

Ingrid a încercat. Albinele bâzâiau culegând mierea din flori, câţiva oameni se aşezaseră în grupuri mici pe iarbă, porumbeii gângureau, iar căldura din vocea lui Ken urca prin mâinile ei, prin umeri, prin gât, prin păr, apoi coborî în jurul taliei spre abdomen…

Dacă mâna lui ar fi încetat să-i aţâţe trupul… dacă nu i-ar fi spus că cea de-a doua întâlnire a lor era cea mai minunată din viaţa lui şi dacă inima nu i-ar fi bătut atât de tare, poate că s-ar fi relaxat, dar aşa nu putea.

A încercat să se concentreze la zgomotele din parc, să „simtă pacea”, dar în mintea ei sunau întruna cuvintele: dorinţă, nevoie.

S-a arcuit gemând. Ar fi vrut să fie singuri, cu mâinile lui pe pielea ei… pe toată pielea ei, să-i deschidă cămaşa, să-i atingă pieptul cu sânii… era îngrozitor… şi s-a desprins din îmbrăţişare.

— Ce s-a întâmplat? Nu-ţi place ce-mi faci? Mie îmi place, Ingrid.

— N-am făcut nimic, a protestat ea. Aproape adormisem.

Ken a râs şi Ingrid a ştiut că n-o credea.

— Cum te-ai simţit?

— Eu… A încercat să-şi ridice capul, dar Ken n-a lăsat-o.

— Spune-mi. Ştii bine că-mi stârneşti toate simţurile. Simţi la fel? Măcar un pic?

— Da…

— Te simţi rău? Degetele lui au alunecat sub elasticul

bluzei. Sau bine?

— Bine, chiar dacă…

— Şi eu mă simt bine.

Şi-a depărtat un picior şi a întors-o cu faţa spre el. Ingrid a murmurat nişte cuvinte neînţelese.

— Nu fi îngrijorată, a spus, mângâind-o din nou, înlăturându-i părul de pe faţă. Ingrid şi-a lăsat fruntea pe pieptul lui, inspirând adânc mirosul lui proaspăt, masculin şi ascultând bătăile accelerate ale inimii. O stârnea şi-l iubea. Era singurul bărbat care o făcea să se simtă aşa. A închis ochii şi lumea s-a transformat într-un imens glob de aur, înconjurat de un aer fierbinte… Se îndrăgostise de ei Dintr-odată, şi-a simţit gâtul înecat de lacrimi, voia ca îmbrăţişarea lor să dureze la nesfârşit, dar era imposibil. L-a împins şi s-a depărtat câţiva paşi. Ken i-a întins mâna.

— Hei, întoarce-te!

— Trebuie să mă duc la lucru.

— Eu cred că mai avem zece minute.

— Şapte, a spus ea, verificându-şi ceasul.

— Spune-mi că mint, a zâmbit Ken.

— Drept pedeapsă, te las aici.

— Te rog. N-aş fi primul bărbat care-şi petrece după-amiaza într-un parc, cu o sticlă cu vin în mână.

Ea a râs.

— Mai ales în acest parc. Din păcate, ţi-am uitat sticla la biserică. Hai, trebuie să mă întorc, peste cincisprezece minute Jennifer şi Carol pleacă să ia încă cinci copii de la grădiniţă. Spunând asta, Ingrid i-a întins bastonul.

— Şi cât durează? Ken se întreba când vor putea să stea singuri fără atâtea întreruperi.

— Nu ştiu sigur. Carol se ocupă de masa de prânz, iar Jennifer nu lucrează decât jumătate din timpul programului, aşa că nu ştiu cum o să mă descurc cu copiii până la ora 17.00, când vin părinţii să-i ia.

— Cu mine, cum te-ai descurca? a întrebat-o, zâmbind enigmatic.

— Foarte bine, am un scaun pentru băieţii răi şi, dacă nu eşti atent, s-ar putea să-ţi petreci toată după-amiaza în el.

Iubea râsul lui, felul în care-i mângâia braţele, colţurile gurii când zâmbea, felul în care părul îi acoperea urechile. Oh, Doamne, cât de mult îl iubea! Intensitatea sentimentului o făcea să se simtă bolnavă. Era ceva deosebit în genele familiei Ransom... i-a luat mâna şi i-a pus-o pe braţul ei, pornind împreună. S-a gândit atunci că mai iubise o dată şi pierduse, iar durerea fusese de nesuportat şi putea să se repete. Nu-l iubea pe Ken în acelaşi fel în care-l iubise pe Ron, sentimentul era mai adânc, îi umplea inima, oferindu-i tot ce-şi putea dori, dar mai ales o amintire vie pentru vremea când se vor despărţi.

A împins poarta şi au intrat în biserică.

— Eşti obosită?

Ar fi fost cea mai bună scuză.

— Puţin.

Ken a tras-o spre el, şoptindu-i cu cea mai adâncă şi mai sexy voce pe care o auzise vreodată.

— E din cauza mea, pentru că te ţin prea târziu seara la telefon. Ce-ar fi să tragem un pui de somn, cât timp elevii tăi dorm?

— Cu sau fără sticla cu vin? El a râs fericit, iar Ingrid şi-a spus: Nu, Ingrid, opreşte-te! apoi i-a propus: Mai bine în timpul ăsta eu pregătesc lecţia, iar tu te gândeşti ce-i înveţi pe copii când se trezesc.

— Da, doamnă, sau mă învaţă ei ceva. Apoi i-a pus mâinile pe şolduri, a apropiat-o, simţindu-i sânii pe piept, şi i-a şoptit cu buzele lângă gura ei: Sau poate tu?

Ingrid s-a aruncat cu disperare în sărutul acela; era exact ce-şi dorea.

— Vii sus puţin? a întrebat-o Ken, în clipa în care s-au oprit în faţa blocului său.

Ea a ezitat.

— Eu… Nu, Ken. Trebuie să ajung acasă. Nu asta ar fi vrut să spună. Îl ţinuse toată după-amiaza cu ea, îi studiase expresiile feţei, tonurile vocii, purtările copilăroase cu puştii, căldura intimă a zâmbetului când i se adresa. Dar era suficient, trebuia să fie raţională, să nu ia totul dintr-odată, într-o singură zi.

Ken i-a mângâiat umărul.

— Nu vreau să te grăbesc, Inky. Îţi promit că nu te voi săruta, dar nu pot să las ca ziua aceasta să se termine.

— Te sun mai târziu, da?

— Bine, dacă aşa trebuie să…

— Ken! Amândoi s-au întors spre vocea care a răsunat dintr-odată rupând vraja din jur. Şi… Ingrid, nu-i aşa? Ingrid a înghiţit cu greu şi a murmurat un salut politicos. Frumoasă maşină, a continuat Maddie, plimbându-şi degetele peste vopseaua roşie şi oprindu-se pe umărul lui Ken. E a ta, Ken?

— A mea? E a lui Ingrid.

— Oh! Nu pare genul ei, a spus ea zâmbind. Am crezut că ai lăsat-o şi pe ea să conducă puţin… Ingrid şi-a dat seama că Maddie ştia că oprirea lui Ken era temporară, îi şi vedea împreună… Te-am văzut când l-ai adus pe Ken duminică şi m-a surprins cât de bine s-a descurcat singur până la uşa blocului.

— Ken se descurcă întotdeauna, a spus Ingrid furioasă.

— Bineînţeles. Maddie îşi ţinea mâna tot pe umărul lui Ken, mângâindu-l încet pe gât. Dacă nu greşesc, am impresia că trăiţi împreună.

— N-n-nu, s-a bâlbâit Ingrid. Eu locuiesc în Vancouver.

— Ce drăguţ, a adăugat blonda, deschizând portiera

îşi trăgându-l pe Ken de braţ. Lasă-mă să te ajut, Ken, a şoptit, ca şi cum el era un invalid, iar ea infirmiera lui dragă. Vreau să ajungi întreg înăuntru şi apoi nu trebuie s-o ţinem prea mult pe Ingrid într-o zonă unde parcarea e interzisă, nu? Are şi foarte mult de mers până acasă, iar cu traficul ăsta s-ar putea să ajungă târziu… Vii la petrecere? Jake Smythe a prins un somon de zece kilograme şi vrea să ne servească pe toţi. A făcut o pauză şi a privit-o pe Ingrid. Îmi pare rău, nu sunt invitaţi decât cei care locuiesc în acest bloc. Străinii, poate altă dată.

Era prea de tot. Ingrid şi-a strâns maxilarele, s-a ridicat şi l-a prins pe Ken pe după gât. L-a întors cu faţa spre ea şi l-a sărutat brusc. La început l-a simţit surprins, apoi i-a răspuns din plin, prelungind momentul până când ea l-a împins tandru. Amândoi gâfâiau şi Ingrid i-a mângâiat obrazul şi i-a spus cu privirea aţintită asupra lui:

— Mă întorc repede, iubitule, numai să iau pâine. A ridicat sticla cu vin ce se rostogolise la picioarele lor în timpul sărutului şi a continuat: Lasă sticla la mine şi o aduc atunci când mă întorc. Ne vedem sus… şi aprinde cuptorul, da?

— Bineînţeles, a spus el, luându-i faţa în mâini şi apăsându-i nasul cu nasul lui. Nu sta mult, iubito! Şi să ştii că nu numai cuptorul o să fie încins până ajungi…

Ingrid s-a întins, l-a mai sărutat o dată, apoi i-a zâmbit dulce lui Maddie peste umăr.

— Deci, nu vii la petrecere, a murmurat blonda.

— Nu, eu şi Inky avem alt fel de peşte de prăjit…

Mai târziu, când a bătut la uşa lui Ken, el i-a deschis, a tras-o în braţele sale şi, căutându-i gura, a sărutat-o fierbinte până când totul în jurul ei s-a învârtit, până când sticla a căzut din nou, până când s-a agăţat de gâtul lui cu o mână şi s-a lăsat purtată într-o lume de vis. El a continuat s-o sărute pe faţă, pe urechi, pe umărul drept, apoi pe cel stâng, fără să uite vreo bucăţică din pielea

moale, desfăcându-i încet bluza subţire.

— Opreşte-te, a strigat ea. Dă-mi drumul, lasă-mă să respir. Uite ce-ai făcut, ai stricat pâinea.

El a râs dar nu i-a dat drumul.

— Pâinea? Am crezut că sunt sânii tăi.

— Ha, ha! Ar trebui să fiu fericită. Niciodată n-am fost aşa de curajoasă ca azi, când am întâlnit-o pe Maddie.

— Cum? Tu nu eşti Maddie? Oh, domnişoară, scuză-mă, am făcut o greşeală îngrozitoare, dar, după cum vezi, eu sunt orb.

Ingrid a râs şi ea.

— Pentru asta, ar trebui să mă duc după ea să-i spun că plec. A scăpat pâinea pe podea lângă vin şi a încercat să se aplece să o ridice, dar Ken nu i-a permis. A ţinut-o strâns câteva minute la pieptul său.

— Ingrid, îţi mulţumesc pentru că m-ai salvat.

— Ce mincinos! Tu n-ai nevoie să fii salvat.

— Nu? Atunci de ce-ai făcut-o?

S-a desprins din braţele lui şi n-a ştiut ce să-i răspundă.

Din bucătărie s-a auzit un fluierat prelung de la cuptor.

— Am făcut aşa cum mi-ai sugerat, a şoptit Ken, am încălzit cuptorul, dar nu ştiu ce se întâmplă cu tine, nu ştiu dacă te-ai întors pentru c-ai vrut, sau pentru ca Maddie să nu intre în casa mea… Oricare e motivul, eu sunt fericit că eşti aici.

Ingrid a ridicat pâinea şi vinul şi l-a tras în bucătărie.

— Ce găteşti? l-a întrebat, schimbând subiectul.

— Se numeşte Braccoli cu carne de vită şi tăiţei prăjiţi.

Ingrid a pus pâine pe cuptor şi vinul în frigider.

— Ce crezi? O să-ţi placă?

— Poate, a spus ea, apropiindu-se, dar nu despre asta e vorba.

— Atunci despre ce e vorba?

— M-am întors pentru că vreau să fiu aici, cu tine.

Ken a închis ochii.

— Ingrid! Vocea lui a sunat străină. Nu vreau Braccoli, vreau să fac dragoste cu tine, chiar acum.

— Şi eu vreau, Ken.

Săruturi fierbinţi şi cuvinte neînţelese i-au însoţit în drumul lor spre dormitor. S-au aşezat pe pat şi Ingrid i-a scos cămaşa încet, sărutându-i pieptul şi sfârcurile întunecate, iar Ken i-a muşcat pielea fină de pe claviculă, coborând uşor spre sâni. Atunci ea şi-a desfăcut sutienul, lăsându-l să-i sărute gâtul şi sânii, întârziind în jurul sfârcurilor, făcând-o să-l dorească mai mult. În aceeaşi linişte în care numai gemetele lor se auzeau din când în când, Ken i-a scos bluza şi fusta, în timp ce Ingrid, tremurând, îi scotea blugii. Dar ea s-a oprit.

— Ce faci? Vocea lui era răguşită.

— Te privesc.

Calm, Ken şi-a scos ciorapii şi pantofii.

— Îţi place ce vezi?

— Da.

Era superb, cu faţa aceea întunecată de dorinţă, cu ochii verzi, strălucitori, cu părul negru şi ondulat, cu braţele acelea puternice care au ridicat-o şi au aşezat-o cu tandreţe pe pat.

S-a culcat lângă ea, sărutându-i gura şi sânii.

— Aş dori să te văd.

Ingrid i-a luat mâinile şi i le-a aşezat pe faţă.

— Atunci, priveşte-mă…

Ken i-a atins faţa ca în ziua aceea, în barcă, apoi umerii, gâtul şi sânii calzi.

— Ai pielea atât de fină, a şoptit, în timp ce-i scotea bikinii şi îşi aşeza capul între sânii ei. Şi miroşi ca o floare de grădină, l-a deportat picioarele şi a mângâiat-o încet, oprindu-se în clipa în care trupul ei a fost cutremurat de

un spasm de plăcere, urmat de un geamăt uşor. El dorea să ştie tot ce-i făcea plăcere ei. Cu grijă, i-a ridicat picioarele în jurul şoldurilor sale, s-a aşezat între ele şi i-a sărutat palmele şi degetele, unul câte unul.

— Eşti atât de tăcută, i-a şoptit, frecându-i uşor sfârcurile întărite. Îţi place ce-ţi fac?

— Da… a scâncit ea.

— Unde? Sau peste tot?

— Ken… îmi place, doresc tot ce-mi faci, numai grăbeşte-te şi termină, te rog.

El a chicotit.

— Nu pot să mă grăbesc. Îmi place prea mult ceea ce văd, ca să mă grăbesc.

Ingrid şi-a plimbat privirea peste trupul lui puternic: umerii, pieptul, picioarele bronzate între picioarele ei şi dorinţa lui arzătoare.

— Şi mie-mi place ce văd. Vreau să te ating.

Ken s-a aplecat şi a sărutat-o.

— Dacă mă atingi, n-o să mă mai pot stăpâni şi atunci…

— Atunci priveşte-mă cât vrei, i-a spus, cuprinzându-i faţa cu mâinile.

El a continuat şi Ingrid a trecut prin valuri de plăcere necunoscute până atunci, a tremurat, a zvâcnit şi s-a arcuit… Era de nesuportat.

Ken i-a descoperit fiecare curbă, fiecare părticică a trupului ei minunat, s-a concentrat asupra sânilor, încercând să memoreze tot ce făcea, tot ce atingea, l-a ridicat din nou picioarele şi a întors-o cu faţa pe cearşaful albastru satinat, apoi i-a numărat vertebrele, i-a sărutat umerii, gâtul şi mijlocul, masând pielea sensibilă din spatele genunchilor. La fiecare mişcare, Ingrid tremura înnebunită să-şi potolească dorinţa ce creştea la nesfârşit.

— Minunat… a şoptit Ken.

A crezut că a durat o veşnicie până când a întors-o

din nou. Dar el îşi continua explorarea, înconjurându-i sânii cu palmele, depărtându-i picioarele, punându-şi obrazul pe abdomenul ei cald.

— Ssst… Lasă-mă, a şoptit el, oprindu-se o secundă.

— Grăbeşte-te, Ken… am nevoie de tine, acum!

— Oh, da, eşti atât de fierbinte iubita mea…

— Da!

— Eşti…

Ingrid şi-a tras picioarele, a coborât din pat în timp ce Ken şi-a pierdut echilibrul şi a căzut pe o parte.

Râsul ei sexy l-a făcut să tresară.

— Ken…

— Hai, torturează-mă! a spus Ingrid, întărâtându-i muşchii spatelui. O căuta.

— Ingrid…

Ea râdea şi gâfâia, îi cuprindea şoldurile cu mâinile şi sfârcurile cu gura caldă, apoi se îndepărta, lăsându-l s-o caute.

— Vino, înapoi.

— De ce? Eşti pregătit? Atunci, găseşte-mă, iubitule.

— Nu joci cinstit, a spus el, auzind-o rostogolindu-se.

— Dar tu?

Ştia că se ridicase din pat, dar unde putea fi?

Dintr-odată, l-a atins pe umărul drept, s-a întins şi l-a sărutat furioasă. Ken n-a mai rezistat şi a pus stăpânire pe gura ei, i-a depărtat picioarele, dar Ingrid i-a scăpat din nou.

— Nu, a spus ea, ridicându-şi capul. Ţi-aminteşti? E rândul meu. Acum eu sunt oarbă şi trebuie să te privesc.

— Dar nu e corect, a protestat Ken. Eu te-am privit cu mâinile şi nu cu gura sau cu limba. Şi mai spuneai că eşti timidă… Te rog, iubito, opreşte-te.

— Niciodată, a spus, muşcându-l de umăr. N-ai folosit numai mâinile.

— Mai mult… mai mult, mâinile.

— Foarte rău. Vezi-ţi de treaba ta… şi eu îmi văd de-a mea.

— Dragostea mea, Ingrid… Coapsele lui erau deja sub ea. Te rog, vino la mine. Am nevoie de tine.

— E bine, a spus ea, gâfâind. O să ai şi mai mare nevoie de mine. Şi… s-a aruncat asupra lui înfocată, continuând să-l aţâţe, iar Ken s-a întrebat: Pentru ce se împotrivea? Iubea tot ce-i făcea. Iubea sânii ei dulci şi tari, mijlocul ei între picioarele lui, totul…

L-a sărutat peste tot, insistând în jurul buricului, până când Ken s-a ridicat şi a aşezat-o sub el, punând în sfârşit stăpânire pe trupul ei. Ingrid s-a arcuit primindu-l.

— Da… Da…

Ken a împins din nou şi în mintea, ca şi în sufletul ei, au răsunat cuvintele: Te iubesc. A ţipat şi valuri de energie s-au scurs prin trupurile lor, în acelaşi timp.

— Iubito… Ken i-a scuturat umărul. Ingrid!

— Mmmm…

— Eşti trează?

— Aproximativ, l-a înconjurat mijlocul cu mâna dreaptă şi, întorcându-se cu faţa spre el, s-a izbit de căldura ce emana încă din pieptul său.

— Te simţi bine?

— Cred că da.

— Te-am rănit cumva?

— Nu.

I-a atins faţa.

— Dar plângi.

— Nu de durere sau… tristeţe, ci pentru lucrul minunat pe care l-am făcut împreună.

El n-a spus nimic şi a sărutat-o blând.

Mai târziu, când ieşea din baie, a găsit-o sub pătură, aşteptându-l la fel de nerăbdătoare ca prima dată. S-a aşezat lângă ea, a sărutat-o, şoptindu-i cuvinte de dragoste, a mângâiat-o peste tot. Apoi au adormit.

Ken s-a trezit primul şi a ascultat fericit respiraţia ei liniştită. N-ar fi vrut să se ridice, dar era mort de foame, l-a luat obrazul în palmă, în timp ce Ingrid, dormind încă, s-a întors şi i-a sărutat mâna.

El s-a ridicat încet, într-un cot, a pipăit măsuţa din apropiere şi a descoperit ceasul cu butoane, de la Janet. Era ora zece şi cincisprezece minute. Dimineaţă? Noapte?

Dacă era noapte, ar fi vrut s-o lase să doarmă liniştită. Curios, îşi făcea griji pentru ea şi sentimentul acela îl bucura. A zâmbit şi a încercat să se ridice din nou, dar, neatent, s-a lovit de un sertar care rămăsese deschis şi, pierzându-şi echilibrul, a căzut pe podea.

— Cine e? a spus ea, mângâindu-l. Aa, tu! Ai căzut?

El a râs şi Ingrid l-a sărutat cu dragoste.

— E ora zece şi cincisprezece minute, a şoptit Ken, dar nu ştiu dacă e noapte sau zi.

— Nu se vede din cauza draperiilor, dar cred că e noapte. Şi Ingrid şi-a plimbat degetele în jurul buricului apoi ele au urcat spre piept. Ce faci treaz?

— Mi-e foame, a spus, sărutându-i sânii, şi încercam să mă ridic fără zgomot.

— Cum crezi că pot dormi când bubui ca o rachetă?

— Acum, dacă tot ne-am trezit…

— Eu nu m-aş fi trezit dacă tu… Ştii, ar trebui să-ţi ceri scuze pentru ce-ai făcut.

Ken şi-a întors capul şi a sărutat-o pe pielea fină de pe pântec.

— Vreau să ştii că nu m-am gândit nicio clipă să te deranjez, până când am făcut-o.

— Cu atâta graţie… a continuat Ingrid. A fost chiar amuzant.

— Ai fost tot timpul trează şi m-ai urmărit? De ce nu m-ai avertizat că sertarul era deschis?

— Să te avertizez? Ştiam perfect ce se va întâmpla şi uite rezultatul: te-ai întors în pat lângă mine, a spus,

cuprinzându-i gâtul.

— Da?

— Da.

Ken s-a rostogolit şi a ridicat-o peste el.

— Asta vrei?

— Hai, să vedem ce vrei tu.

— Mai bine să nu vorbim, a murmurat, aproape de buzele ei.

Mai târziu, Ken şi-a dat seama că nu-i era foame.

A doua zi, când a bătut la uşa bisericii, Ken a reuşit să nu se mai rostogolească pe scări. Ingrid i-a ieşit în întâmpinare şi l-a întrebat:

— Ce cauţi aici?

— Copiii dorm? Ingrid i-a răspuns afirmativ şi l-a rugat să plece, să nu-i scoale, dar imediat s-a aruncat în braţele lui.

Ken savura felul în care i se lipea de trup, făcând ca îmbrăţişarea lor să fie atât de caldă, ca şi cum ea şi-ar fi petrecut toată viaţa înconjurându-l cu braţele şi iniţiindu-l în săruturi ce-i fierbeau sângele.

— Doamne, ce-mi place timiditatea ta, a şoptit. Iubea întâmpinările ei de bun-venit, îi plăcea cum îi apăsa pieptul cu sfârcurile întărite ale sânilor, pe care le simţea prin cămaşă, îi plăcea respiraţia aceea sacadată. Mi-a fost dor de tine, a adăugat, strângând-o mai tare.

Când se trezise de dimineaţă, ea nu mai era în pat. Nu-i lăsase niciun bilet, dar îi pregătise cafea proaspătă ca să ţină minte că cineva avea grijă de el.

— Asta nu e o scuză să mă întrerupi când muncesc, a spus Ingrid, trăgându-i capul ca să-l mai sărute o dată. Va trebui să te pedepsesc.

— Pedepseşti un băiat cuminte, profesore.

— Te simţi un băiat cuminte?

— Poate nu chiar cuminte şi poate c-aş merita să stau în scaunul pentru băieţi răi, cu tine pe genunchi, dar vreau

să ştii că mi-am riscat viaţa, luând un taxi ca să vin aici, să-ţi spun că mi-e dor de tine.

— Ai făcut-o deja, a spus ea, desprinzându-se din îmbrăţişare. Uite, Mi-Jung stă în pătuţul ei şi ne priveşte cu ochii miraţi. Cred că se întreabă de ce nu te-ar ţine ea în braţe.

— Da, ieri i-au plăcut mai mult îmbrăţişările mele decât ale tale.

— Ce-ar fi s-o iei în poală şi să-i povesteşti ceva până se scoală ceilalţi copii, iar eu pregătesc nişte suc?

Pentru Ken n-avea nicio importanţă ce avea să facă, atâta timp cât îşi luase porţia necesară de săruturi şi de cuvinte duioase.

Restul zilei a fost destul de plăcut. La un moment dat, în timp ce îl ascultau pe Mikey „jucând" într-o scenă dintr-o carte pe care Ingrid le-o citise mai devreme copiilor, imediat ce ea s-a întors şi s-a îndreptat spre cealaltă parte a camerei, să ude buretele, puştii au început să ţipe, iar băieţelul s-a speriat şi a făcut pipi pe pantalonii lui Ken. Ingrid s-a repezit spre el, stropindu-i pe copii cu spuma şi apa din burete. Un hohot de râs a izbucnit din toate părţile. O fetiţă a prins buretele şi...

— Joanna, nu! Nu arunca!

— A aruncat? a întrebat Ken.

— Da.

Era un vacarm de nedescris.

— Inky, priveşte! Alunecă. Uitaţi-vă la mine! a strigat fetiţa, patinând pe podeaua udă şi stropindu-i pe cei din jur.

— Gata, toată lumea ascultă la mine, a spus Ingrid. Scoateţi-vă imediat ciorapii şi pantofii.

— Ziua asta e tare distractivă, i-a şoptit Ken la ureche. A fost bună ideea ta să aduci un orb să-i înveţe câte ceva. Ce crezi c-au învăţat azi?

— Cum să se distreze.

Ken a sărutat-o repede, dar dureros şi cu subînţeles.

— Ce faci? a protestat ea.

— Iubito… Avea vocea liniştită, adâncă şi intimă. Eşti ca o piersică pufoasă şi coaptă şi ai un gust de… De săpun. Şi şi-a strâmbat nasul dezgustat. Ingrid a râs de plăcere, în timp ce el se apropia de copii, scoţându-şi pantofii şi ciorapii.

Ken se gândea că putea învăţa să-i placă gustul de săpun dacă era amestecat cu gustul lui Ingrid şi că ar fi fost plăcut să-şi petreacă după-amiaza cu ea şi cu copiii. Putea fi un viitor frumos. Un viitor cu Ingrid.

În jurul orei 18.00, Ingrid adunase copiii şi-i pregătea de plecare.

— Vin cu tine, a spus Ken, dar ea l-a împins pe sofa.

— Nu, tu odihneşte-te şi când mă întorc îţi aduc şi ciorapii.

— Ciorapii mei sunt afară?

— L-am spălat şi i-am agăţat pe frânghie.

Ken a fost şocat.

— Mi-ai spălat ciorapii?

— Bineînţeles, doar nu voiai să-ţi petreci restul zilei în ciorapii aceia uzi.

După ce Ingrid a plecat, Ken a rămas mult timp nemişcat, gândindu-se că nimeni nu mai făcuse aşa ceva pentru el. Nici chiar Ellen, cu care trăise aproape patru ani. A închis ochii şi a zâmbit, imaginându-şi restul zilei alături de Ingrid.

— Arăţi ca un bărbat mulţumit, a spus cineva.

— Da, Ingrid mi-a spălat ciorapii

— Ah! Era ceva amuzant în vocea aceea. Da, ea ştie să facă un tip să zâmbească aşa ca tine. Inky a noastră e o femeie deosebită, a continuat bărbatul. Toţi o iubim.

Ken şi-a strâns pumnii.

— Oh, da?

Necunoscutul a râs.

— Sunt părintele Ralph, iar tu eşti…? Vreau să spun, în afară de faptul că eşti unul dintre prietenii lui Ingrid.

— Ken Ransom, iar dacă ai nevoie de ea să ştii că a ieşit cu copiii. Eu o aştept să mă ducă acasă, a spus el mai relaxat. Dar în gând şi-a zis: Aşa că vezi-ţi de treabă, părinte.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, domnule Ransom. O aştept pentru că am să-i transmit un mesaj important. Unul din voluntarii ei a sunat după-amiază, ca să anunţe că îşi poate ţine sesiunea în această seară. Ştiu că munceşte foarte mult şi voiam s-o invit la cină. Bucătăreasa mea a făcut o salată specială, de creveţi, dar dacă are alte planuri pot s-o scuz faţă de doamna Mortowski.

Ken nu ştia decât ce planuri avea el pentru seara aceea şi era sigur că părintele ar fi fost şocat dacă i le-ar fi dezvăluit.

— Doamna Mortowski e un voluntar la Voci plăcute? a întrebat Ken.

— Plăcute… dar…

— Ştiu, Voci le Vieţii, scuză-mă.

— Şi tu ai putea fi un voluntar, domnule Ransom, i-a spus, cu speranţă, părintele.

— Nu, sunt orb, părinte.

— Înţeleg. Ralph n-a sesizat tristeţea cu care-i vorbise Ken. Avem câţiva orbi printre noi şi ei se descurcă.

— Da? Eu n-aş putea vorbi la telefon, pentru că n-aş putea citi listele clienţilor.

— Listele?

Bărbatul acela părea mirat.

— Listele cu persoanele pe care le căutaţi la telefon, cu datele personale. Ingrid mi-a povestit despre ele.

— Da, înţeleg. Atunci, ştii cu siguranţă cât de importantă e organizaţia pentru ea. Iubita Inky! Dacă ar putea, ar adopta pe toţi cei neajutoraţi din lumea asta. Ca prieten al ei, ai putea s-o ajuţi.

— Bineînţeles, dacă aş putea… Deocamdată nu sunt bun de nimic. Abia învăţ să mă adaptez întunericului.

— Ţi-ai pierdut vederea de curând, domnule Ransom?

— Acum câteva luni, dar situaţia e temporară.

— Aşteptarea trebuie să fie foarte grea. Pot să te întreb cum s-a întâmplat?

Ken nu şi-a dat seama cum i-a povestit despre accident, dar faptul că el era preot nu-i putea permite să-l trimită la plimbare ca pe oricine…

— E trist, îmi pare rău. Eşti constructor, domnule Ransom?

— Nu, sunt un… A simţit cum i se încleştează maxilarele, dar a reuşit să continue: Am fost un arhitect.

— Ai fost? Şi acum ce eşti? Adică, vreau să spun ce faci?

— Nimic. Ce pot să fac?

— Domnule Ransom, chiar aici sunt foarte multe lucruri de făcut. Fii un voluntar al organizaţiei noastre. Gândeşte-te ce ajutor ar însemna pentru

Ingrid. Are o listă atât de lungă de clienţi pe care trebuie să-i sune. Ai putea folosi un telefon digital, nu?

— Da, dar…

— L-aş spune lui Ingrid chiar în seara asta, Vocile Vieţii e ca şi copilul ei. Ar trebui să fii cu noi, vrei?

— Eu…

— Bine, transmite-i, te rog, mesajul.

— În legătură cu telefoanele, nu cred că pot face faţă. Ar însemna ca Ingrid să vină să mă ia în fiecare dimineaţă şi să mă ducă înapoi în fiecare seară.

— Da, nu cred c-o să meargă, a spus părintele îngrijorat. Stai, mi-a venit o idee. Ce-ar fi dacă ai face convorbirile de acasă?

— Ştiam că nu e voie să faci aşa ceva, a spus Ken, încruntându-se.

— Bineînţeles că ai voie. Vino, voluntarii pot face

munca lor oriunde. În fiecare an, vara, Inky organizează o întrevedere între voluntari şi clienţi, unde se încheie foarte multe legături. Poate şi tu, domnule Ransom, îţi găseşti pe cineva.

— Adevărat? Ken îşi amintea foarte bine cât îl refuzase Ingrid să se întâlnească prima dată. Spunea că regulamentul nu-i permite să-i dea nici măcar numărul de telefon. La aceste întâlniri, voluntarii şi clienţii pot schimba numere de telefon şi adrese? l-a întrebat pe părinte.

— Asta a fost una din condiţiile impuse de Ingrid încă de la începutul funcţionării organizaţiei. La aceste întrevederi s-au legat nişte prietenii foarte solide. Am avut chiar şi o nuntă: mireasa avea şaptezeci de ani, iar mirele şaizeci şi opt şi amândoi erau infirmi.

— Înţeleg, a spus Ken, dar nu înţelegea decât că fusese orb în atâtea sensuri… Ingrid a înfiinţat Vocile Vieţii?

— Da, îi place aventura în profunzimea ei. Binecuvântez ziua când a venit la mine şi mi-a vorbit de ideea ei. S-a oferit să organizeze totul, să coordoneze voluntarii şi să folosească această cameră pentru copii.

— Ea a făcut toate astea?

— Şi încă multe altele. Este o femeie uimitoare, domnule Ransom. Chiar şi atunci când în calea noastră au apărut obstacole imposibil de trecut, ea a reuşit să le străpungă cu curajul ei. Deci, vrei să vii alături de noi?

Ken a ezitat o clipă, apoi a zâmbit.

— Da, părinte, mi-ar plăcea să viu voluntar la Vocile Vieţii şi mi-ar plăcea să cinăm împreună în seara asta, dacă invitaţia mai este valabilă.

— Da, sigur. Mă duc să-ţi aduc o bandă de casetofon.

În acel moment, Ingrid a deschis uşa.

— M-am întors, Ken. Eşti gata?

— Inky, draga mea. Părintele Ralph a păşit în faţa ei.

Tocmai făceam cunoştinţă cu prietenul tău, cu care am avut o discuţie foarte interesantă. Vă invit pe amândoi să cinăm în seara aceasta. Ce zici? Ai alt program?

Da, ea avea multe planuri cu bărbatul acela minunat, care o privea parcă direct în ochi, cu o furie... Ce discutaseră cei doi?

— E vorba despre salată de creveţi, Ingrid, a spus Ken, luând-o pe după umeri. Părintele Ralph mi-a spus că-ţi place foarte mult, ca şi mie.

— Da?

— Da. Ce zici? i-am spus că sunt la ordinele tale. Braţul lui a strâns-o destul de tare şi Ingrid a realizat că de fapt era invers. Ea era la ordinele lui. Vrei să mergem? a continuat el.

Spune nu, l-a rugat ea în gând, spune că trebuie să te duc acasă, că ai o întâlnire importantă, orice numai să scap. Dar Ken i-a zâmbit şi a spus:

— Mie mi-ar face plăcere dacă şi tu eşti de acord.

Ingrid avea impresia că mâinile lui o ţineau captivă, dându-i senzaţia că ea era oarbă şi nu Ken Ransom.

— Părintele are un mesaj pentru tine.

— Mai poate aştepta, a spus Ralph. Dragilor, servim cina într-o jumătate de oră. E suficient Inky ca să-ţi termini treburile aici?

Ce va face? Oare ce-i spusese părintele lui Ken? Cum va decurge cina cu ei?

— Şi eu vreau să-ţi spun ceva, i-a şoptit Ken, în timp ce Ingrid se întorcea spre el. De azi, sunt cel mai nou voluntar de la Vocile Vieţii.

— Voci plăcute, a adăugat Ralph. Ştii, Ingrid, poate c-ar trebui să schimbăm numele organizaţiei. Voci plăcute sună mult mai bine.

Capitolul 10

Când vocea lui Ralph s-a îndepărtat şi uşa s-a închis, abia atunci a eliberat-o Ken pe Ingrid din strânsoarea braţelor sale.

— Ce… ce vrei să spui prin „cel mai nou voluntar”?

— Organizaţia e a ta, nu-i aşa? Tu ai înfiinţat-o, ai plătit pentru ea împreună cu părintele Ralph şi, deci, voluntarii îţi aparţin, ca şi regulile, Ingrid…

— Ken…

— Tu nu încalci regulamentul, nu-ţi uiţi promisiunile, dar spui minciuni la fel de bine cum le faci şi pe celelalte.

Ingrid s-a ridicat ca un copil neastâmpărat. El arăta furios.

— Minciuni?

— Nu mi-ai dat numărul de telefon şi ai refuzat să ne întâlnim, spunând că respecţi regulamentul.

— Ce importanţă are cine a făcut regulile? Asta nu înseamnă că ele sunt mai puţin valabile.

— Ba da, atunci când ele se referă numai la mine. Fiind client al Vocilor plăcute, voi primi şi eu o invitaţie la petrecerea din vară? Atunci mă voi putea întâlni cu tine?

— Deja ne-am întâlnit, aşa că această conversaţie nu-şi mai are rostul.

— Deci, minciunile despre regulile organizaţiei nu le-ai spus ca să mă simt deosebit în momentul în care tu le-ai putea încălca.

— Nu, nu, n-a fost aşa.

— Dar cum, Ingrid? Explică-mi!

— Te-am sunat pentru că i-am promis lui Janet, a şoptit ea. N-am vrut, dar ea a insistat atât, încât am acceptat, cu condiţia să nu mă întâlnesc cu tine. Am procedat astfel ca să nu te fac să suferi.

— Da. Nu voiai să ne întâlnim pentru că erai pregătită să nu-ţi placă de mine.

— Eram… Da, dar…

— Dar?

— După ce am vorbit de câteva ori la telefon, am ştiut că nu va fi aşa. Dar mi-era teamă… că tu n-o să mă placi dacă ne vom întâlni.

Ken şi-a amintit ce-i povestise Ingrid despre copilăria ei, despre timiditate şi şoricei. A întins mâna şi i-a mângâiat părul. Şoricel. Un copil timid, respins de ceilalţi, o femeie respinsă de soţul ei şi poate şi de alţi bărbaţi, cea care încălcase una din regulile impuse chiar de ea şi îl invitase să navigheze împreună.

— Ingrid… iubito, vino. Ea s-a apropiat încet, apoi s-a aruncat în braţele lui. Te-am întâlnit şi mi-a plăcut de tine. Te-am plăcut înainte să ne cunoaştem de aproape şi te-am plăcut mai mult după aceea. A simţit că ea plânge şi i-a sărutat obrajii uzi. Te iubesc.

— Ken…

— Stai liniştită, a spus, plimbându-şi degetele pe buzele ei. E rândul meu să vorbesc, iar când voi termina, te voi lăsa şi pe tine. Înainte să mă vizitezi, mă îndrăgostisem de vocea ta, iar când ai făcut-o şi te-am sărutat, te-am dorit în toate felurile în care un bărbat doreşte o femeie. Eu nu căutam dragostea şi nu mă bucur, pentru că nu am ce să-ţi ofer, Ingrid, nici măcar speranţa că lucrurile se vor îmbunătăţi. Şi-a desfăcut braţele ca s-o elibereze.

— Există speranţe, Ken! Janet spunea…

— Janet a spus ce spuneau doctorii şi ce ne doream cu toţii. Trebuia să se întâmple până acum şi totuşi, fără să-mi pot explica de ce, eu încerc în fiecare zi să văd şi nu văd.

— E din cauza umflăturii, când ea o să dispară…

— Nu. Ştii asta de la mine, dar ce nu ţi-am spus până acum este că accidentul nu mi-a atins nervul optic, a vorbit el cu greu. Am fost şi la un psihiatru care a încercat să mă

convingă că vederea nu-mi revine, pentru că sunt prea speriat.

— Dar n-are niciun sens.

— Da. Trebuie să nu-mi mai fac probleme, să stau liniştit şi să nu mă mai gândesc la ochii mei. Dar vezi, sunt arhitect, nu pot munci fără vedere. Nu mai pot fi ce-am fost odată. Eu… Nu ştiu de ce-ţi spun toate astea, poate pentru că nu cred că voi fi vreodată într-o stare mai bună ca acum şi pentru că nu-ţi pot oferi decât dragostea mea.

Ken şi-a lăsat mâinile în jos, neputincios. Dorea s-o vadă, să-i ghicească gândurile, studiindu-i faţa, ochii. Unde era? De ce nu spunea nimic? îl părăsise?

A tresărit dintr-odată, când Ingrid i-a atins piciorul gol.

— Ce faci?

— Nu poţi merge la cină cu picioarele goale. Apoi a luat o pereche de şosete şi l-a încălţat.

— Ingrid! Dar ea şi-a continuat treaba, aducându-i şi pantofii. Ken s-a aplecat şi a ridicat-o. Nu ai nimic de spus?

— Nu pot să cred că părintele Ralph te-a recrutat voluntar, a spus ea tare. Dar dacă asta e ceea ce-ţi doreşti, sunt alături de tine.

Ken a scuturat-o de umeri.

— Ingrid, eu ţi-am vorbit despre situaţia mea şi cât sunt de îndrăgostit de tine şi nu mi-ai răspuns. Ţii la mine? Nu sunt sigur ce-mi umblă prin cap, dar ştiu precis ce-i în inima mea. Vreau să ştiu ce simţi şi ce gândeşti. Orice-ar fi, vreau să ştiu! A îmbrăţişat-o şi Ingrid i-a şoptit:

— Te iubesc, Ken. Te iubesc foarte mult, dar mi-e frică.

— Pentru că sunt orb?

— Da. Adică, nu! Oh, nu ştiu… Faptul că eşti orb face parte din tine, dar… Te rog, lasă-mă să plec! Nu pot vorbi despre asta.

Dar ea nu voia să plece şi Ken ştia asta. A ţinut-o la

pieptul său, i-a mângâiat părul, spatele, obrajii, i-a ridicat faţa şi a sărutat-o, nu aşa cum un bărbat sărută o femeie după ce i-a declarat că o iubeşte, ci încet, ca şi cum ea era un copil speriat, a sărutat-o cu toată dragostea care creştea în el.

Ingrid s-a îndepărtat brusc.

— Cred că părintele Ralph ne aşteaptă. Mergem?

Ken se simţea minunat cu Ingrid alături de el, cu părul ei mătăsos, răsfirat peste faţa sa, ascultându-i respiraţia liniştită.

— Am încurcat-o, iubito!

Nepregătită încă pentru conversaţie, Ingrid şi-a ridicat capul încet de pe umărul lui.

— Ce-ai încurcat?

— Am uitat să folosesc un prezervativ.

Ea a zâmbit şi s-a lăsat pe spate.

— Nu-ţi face probleme, săptămâna asta nu se întâmplă nimic.

— Ştii cum se numesc femeile care spun asta? Mame, Ingrid, mame.

— Am auzit. Nu fi îngrijorat, n-am de gând să leg un bărbat de mine printr-un copil nedorit. Pentru ea, era suficient să-l iubească, să se ştie iubită şi să trăiască zi şi noapte împreună, în apartamentul lui.

Simţind-o neliniştită, Ken s-a rostogolit şi a ridicat-o pe pieptul său.

— Nu mă voi simţi „legat” dacă rămâi însărcinată, mă voi simţi mândru, încântat şi fericit că tu ai ales să-mi porţi copilul şi să te căsătoreşti cu mine. Dar repet, nu-ţi pot oferi siguranţa financiară a unui cămin şi, până când nu voi fi în stare să fac asta, am decis să nu-ţi fac niciun copil.

— Bine, a spus Ingrid dintr-o suflare.

Ken a aşezat-o pe pat şi a sărutat-o tandru.

— Când vei hotărî, eu o să te aleg să fii tatăl copilului meu.

— Copii, a corectat-o Ken. După un timp, în care s-au lăsat pierduţi în gândurile lor, el a spus din nou: Asta a fost o propunere de căsătorie pentru amândoi?

— Cred că da, a şoptit Ingrid.

— Aş vrea să nu fii aşa de speriată, iubito.

Era speriată la gândul că el n-o va mai iubi când va afla adevărul. Şi-a încleştat maxilarele şi şi-a amintit de cina de la părintele Ralph. Cei doi bărbaţi au găsit repede multe subiecte interesante de discutat şi au încercat s-o atragă şi pe ea în conversaţie.

— E obosită, a spus părintele, căutându-i o scuză.

— Poate îi e frică să nu-mi dezvăluie vreun secret din viaţa ei, a spus Ken.

— Sunt îngrozită, a reuşit Ingrid să spună, zâmbind întruna.

Toată seara se simţise stânjenită, iar când s-au întors în apartamentul lui şi Ken n-a întrebat nimic, s-a simţit şi mai vinovată că-i ascundea adevărul.

— Iubito, eşti obosită, i-a şoptit atunci. Hai, dormi. În noaptea asta, te las să te odihneşti, iar eu te voi ţine în braţe.

Amintindu-şi toate acestea, Ingrid l-a strâns pe Ken cu disperare. El s-a ridicat şi i-a spus:

— Te iubesc, Ingrid Björnsen. Te iubesc aşa de mult, încât nu-mi ajung cuvintele să ţi-o spun.

— Atunci, arată-mi, a spus ea, arcuindu-se spre el.

Cu un geamăt complice, Ken a reuşit să-i arate tot ce simţea pentru ea.

Când s-a trezit miercuri dimineaţa, ştia deja că Ingrid plecase. Ura din ce în ce mai mult zilele de luni, miercuri şi vineri, când Ingrid pleca foarte devreme şi se întorcea foarte târziu, seara, după ora 21.00, lăsându-l singur în patul gol. Trebuia să-şi umple timpul liber şi dădea telefoane pentru Vocile Vieţii sau căuta noi voluntari. Şcoala pentru orbi trimisese deja douăsprezece persoane.

Zâmbind, Ken şi-a pus mâinile sub cap. Îi plăcea să organizeze lucrurile pentru Ingrid, să adauge nume noi pe lista clienţilor ei, dorea ca nimeni să nu mai sufere de singurătate, ca fiecare să aibă un umăr prietenesc pe care să se sprijine la nevoie.

Dorea s-o aibă pe Ingrid lângă el chiar în acel moment. A închis ochii, rememorând nopţile de până atunci, petrecute împreună, anticipând nopţile ce vor urma. A simţit mirosul cafelei pe care i-o pregătise Ingrid înainte de plecare şi căldura soarelui ce pătrundea prin fereastra deschisă. Draperiile fluturau în bătaia brizei plăcute, împrăştiind în jur o lumină roşie.

Atunci ochii lui au fost străpunşi de o durere ascuţită. Ken şi i-a acoperit şi durerea a încetat. A simţit din nou lumina roşie arzându-i ochii şi lacrimi fierbinţi s-au scurs pe obraji. S-a aşezat îngrozit, neîndrăznind să spere, şi-a acoperit faţa cu cotul şi s-a întors cu spatele la lumină. S-a răsturnat pe pat gemând, a ridicat mâna încet şi a deschis ochii. N-a văzut nimic… Apoi s-a sculat a intrat în baie şi s-a spălat cu apă rece pe faţă. În acel moment, cineva a sunat la uşă. S-a deplasat cu grijă şi a deschis.

— Jan!

— Kenny! Ce s-a întâmplat? a strigat ea, închizând uşa. Eşti alb ca varul, eşti cumva bolnav?

— Cred… cred că-mi revine vederea. Ar trebui să mă duci imediat la doctor.

— Oh, Kenny, a şoptit Jan, aruncându-se în braţele lui cu ochii în lacrimi.

— Să mă internezi? a întrebat Ken, întorcându-se spre doctor. De ce naiba trebuie să mă internezi? A încercat să se ridice, dar medicul nu i-a permis. Nu sunt bolnav.

— Poate da, poate nu. Mi-ai spus că ai văzut o lumină roşie când îţi bătea soarele în faţă. Trebuia să mă anunţi mai demult de această întâmplare şi I se durerea din ochi.

Doctorii la care ai fost înainte nu te-au avertizat?

— Mi-au spus că sunt un caz pentru psihiatrie.

— Hmmm…

— Şi apoi, a adăugat Ken, durerile de cap sunt obişnuite pentru fiecare om cum obişnuit este şi faptul să vezi roşu când stai cu ochii închişi spre soare.

— Ştiu, ştiu, dar semnificaţia acestor lucruri normale este alta pentru tine. Ken şi-a amintit că prima oară, când văzuse culoarea aceea roşie, fusese când navigase eu Ingrid cu barca ei, dar, absorbit de prezenţa ei, n-a dat nicio importanţă întâmplării. Globul acela roşu îi mai apăruse în faţa ochilor, dar acum era pentru prima dată când lumina fusese insuportabilă.

— Ai văzut globul roşu doar în această dimineaţă? la întrebat doctorul. Mă îngrijorează foarte mult faptul că durerea din ochii tăi e mai puternică decât cea pe care o simţi când te încrunţi. În pupile nu se vede nimic, dar sunt convins că acum o oră ele au reacţionat la lumina puternică a soarelui şi probabil că vor mai reacţiona. Aşa că e necesar să stai sub supraveghere permanentă la spital. Apoi i-a pus în palmă o pereche de ochelari şi a adăugat: Va trebui să-i porţi atât înăuntru, cât şi afară, până când vederea se restabileşte complet.

Ken a vrut să-i spună că aşteptase atât de mult lumina, încât era în stare să suporte orice durere, dar poate că doctorul avea dreptate.

— O să ies să anunţ asistenta să-ţi facă formele de internare. Acum pune ochelarii ca să pot trage draperiile.

Să-i revină vederea era ceva greu de crezut după patru luni de disperare, îşi zise. După aceea va putea să se întoarcă la lucru, îşi va putea relua viaţa cu Ingrid! Trebuia s-o sune imediat, să-i spună vestea cea mare.

— Am aranjat totul, a spus doctorul când a revenit. Sora ta te va duce la Secţia de oftalmologie a Spitalului Universităţii, după care poţi merge acasă să-ţi iei câteva

lucruri. Vreau să stai cât mai puţin în lumina soarelui, chiar dacă porţi aceşti ochelari negri. Dacă doreşti, pot să-ţi ofer o ambulanţă.

— Nu, doctore, mulţumesc. Mă descurc cu Jan.

— Bine. Camera ta va fi destul de mică şi cu puţine ferestre.

— Nu contează, tot ce-mi doresc este un telefon şi un casetofon. Am o listă enorm de lungă de persoane pe care trebuie să le sun.

Doctorul l-a condus pe Ken afară din birou, spre sala de aşteptare.

— Nu pot să-ţi spun cu siguranţă cât vei sta în spital, l-a avertizat, oricum trebuie să fii pregătit pentru o perioadă lungă şi grea. Apoi l-a bătut uşor pe umăr şi a plecat, lăsându-l cu Janet.

— Ştii că sunt voluntar la Voci plăcute? i-a spus în timp ce traversau oraşul. Apropo, m-a căutat cineva?

— Da, Ingrid.

— Poţi să-mi dai numărul ei de telefon, s-o sun şi s-o anunţ că s-ar putea să lipsesc câteva zile.

— Hai mai bine s-o lăsăm pe ea să te caute.

Ken a strâns din dinţi, s-a enervat, a vrut să insiste, apoi a renunţat. Cu siguranţă că Ingrid va afla foarte repede la ce spital este internat şi va veni să vadă curând. Şi-a lăsat capul pe spate zâmbind, imaginându-şi întâlnirea lor.

— Inky! Cine este voluntarul meu favorit?

Janet Ranson a intrat în biroul bisericii şi s-a apropiat de masa lui Ingrid care se pregătea să-şi înceapă programul. Se grăbea să termine, să se întoarcă cât mai repede acasă în braţele lui Ken.

— Jan… cee, cauţi aici? Am, am crezut că… S-a oprit neliniştită. Ken o informase că sora lui urma să plece într-o călătorie şi acum stătea acolo în faţa ei. Ceva se întâmplase.

— Am fost nevoită să-mi amân călătoria. Am trecut de dimineaţă să-i văd pe Ken şi l-am dus la spital. Ei…

— Spi… spital? a strigat Ingrid, ea a închis ochii, iar Jan a privit-o îngrijorată.

— Te simţi bine? Ken n-a păţii nimic. E foarte bine şi s-ar putea să-i revină vederea. Mă bucur că te îngrijorează sănătatea lui.

— Vederea… Şi Ingrid a izbucnit în plâns. El poate să…

Nu, nu, nu! Nu era pregătită încă. Era prea devreme, prea devreme… ca totul să se termine. Era prea fericită.

— Inky, nu plânge, i-a şoptit Jan. Liniştește-te. Şi spune-mi de ce plângi? Nu-mi place să te vă o în starea asta. Hai… Anul acesta vei primi premiul pentru voluntarul care se implică cel mai mult în problemele clienţilor.

— Asta e. Sunt deja implicată în problema lui Ken.

— Ce vrei să spui?

— Îl, îl… iubesc!

Ochii lui Janet s-au mărit dintr-odată.

— Ce vrei să spui prin „îl iubesc”?

Dar privirea lui Ingrid a fost suficientă ca Janet să înţeleagă ce se întâmpla cu ei.

— De când? Cum s-a întâmplat şi de ce nu mi-ai spus nimic? înainte ca Ingrid să-i răspundă, Jan a început să râdă. Ştiam că în apartamentul lui Ken era o femeie blondă, dar nu mi-am putut închipui că lucrurile ar putea să evolueze într-un timp atât de scurt, să ajungă aşa de departe.

Ingrid stătea cu capul pe pieptul lui Janet.

— Nu ştie că nu sunt blondă.

— Asta-i bine pentru tine.

— N-am minţit, Jan, i-am spus, numai că nu m-a crezut.

— Nici eu nu sunt prea sigură, a pot să cred aşa ceva, a spus Janet, râzând mai tare. Tu şi Ken? îndrăgostiţi?

Acum înţeleg de ce dorea aşa de tare să-i dau numărul tău de telefon. L-am asigurat că o să te caut să te anunţ, dar nici prin cap nu mi-a trecut că sunteţi aşa de apropiaţi.

— Oh, Doamne, a spus Ingrid, mai mult pentru ea. El e bărbatul pe care-l iubesc şi cu care-mi petrec fiecare noapte de aproape o lună şi nici măcar nu i-am dat numărul meu de telefon. S-a oprit, iar Jan a început din nou să râdă.

— De o lună? Şi eu n-am bănuit nimic! Şi el te iubeşte, nu?

— Da, da, mă iubeşte.

— Aţi vorbit despre… Ei, da, ştiu că nu e treaba mea, dar, la naiba, e fratele meu şi am încercat atâţia ani să-i caut soţia potrivită, aşa că acum vreau să ştiu: Vă căsătoriţi? Te rog spune „Da”! Asta am sperat de când ne-am împrietenit, dar el a refuzat să te întâlnească. Am ştiut mereu că atunci când se va întâmpla, el te va iubi la fel de mult ca mine.

Cu ochii în lacrimi, Ingrid i-a răspuns cu greu.

— Noi, noi, noi am vorbit despre copii, dar el a spus că nu ar putea să-i întreţină…

— L-auzi! Ja înet a sărit în picioare şi s-a îndreptat spre fereastră. Te iubeşte, vrea să aibă copii cu tine, dar habar n-are că nu eşti blondă. Când o să te vadă, o să se uite la tine ca un căţeluş. O să-ţi admire părul ciocolatiu şi ochii ăştia mari, căprui.

— El… el… el… n-n-nu-u trebuie să ştie, a şoptit Ingrid. Oh, Janet, nu trebuie să mă vadă, nu pot să-l las. Nu ştie nici măcar că mă bâlbâi…

Sora lui Ken s-a apropiat încet, privind-o lung, curioasă.

— Cum să nu ştie că te bâlbâi când sunteţi împreună de atâta timp?

— N-nu ştiu de ce, dar când sunt cu el nu mă bâlbâi. A închis ochii. Nu p-pot vorbi d-decât cu b-bărbaţi orbi sau

c-cu c-copii.

— Nu, iubito, chiar dacă te vei bâlbâi când îl vei întâlni din nou pe Ken, să ştii că pe el n-o să-l deranjeze, e un bărbat deosebit, ştiu asta. Tu ai adus atâta fericire în viaţa lui şi nu e de mirare că te iubeşte. Poate că tu şi dragostea pe care i-ai oferit-o aţi făcut să-i revină vederea. Gândeşte-te la asta? Dacă nu vrei să-l mai vezi…

Ingrid şi-a ridicat capul şi a murmurat cu greu:

— N-am s-să-l văd. L-l-lasă-l s-să-ş-şi a-amintească d de m-mine c-ca ş-şi c-cum aş f-fi fost b-b-blondă, p-până când m-mă va u-uita.

A privit-o mult timp pe Jan, apoi s-a ridicat şi a răspuns la telefon.

— Bună, Martha. Ce mai faci? Nepoţii sunt cu tine? în dimineaţa aceasta. Cred că ţi-e tare dor de ei…

— Kenny, ea refuză să te vadă, i-a spus Janet supărată. Am fost şi acasă şi la biserică, de trei ori. Ce să mai fac? S-o aduc cu forţa?

— Poţi să-mi dai numărul ei de telefon.

— Nu pot, i-am promis.

Ken ar fi vrut ca întunericul să-i cuprindă din nou sufletul. Bucuria vindecării apropiate se evaporase odată cu refuzul lui Ingrid de-a veni să-l vadă. Era pentru prima oară când şi-ar fi dorit să fie orb. Îi era teamă. O dorea pe Ingrid mai mult ca orice. Părintele Ralph îi spusese că ea iubea toate fiinţele neajutorate, iar el urma să fie în curând un om normal.

— De ce, Jan? La dracu'! De ce? Ea mă iubeşte, ştiu asta. Atunci de ce?

— Eu… eu, nu ştiu exact, Ken. Ştiu doar că nu vine la spital şi nu vrea să te mai vadă niciodată.

S-a uitat în direcţia ei. Fir-ar să fie, n-a înţeles niciodată de ce se apărau femeile aşa uneori. De ce era Janet de partea lui Ingrid? Unde-i era loialitatea faţă de fratele ei? Unde era dragostea lui Ingrid pentru el?

Unde era Ingrid?

Voia să strige. Contase pe sprijinul ei, pe venirea ei, dorea să fie lângă el în seara aceea şi în serile cât va trebui să stea în spital.

S-a întors cu spatele la sora lui şi i-a spus:

— Ar fi mai bine să pleci. Îi plăcuse totuşi că ea fusese acolo, mângâindu-l încet. Dar pe Ingrid o dorea cu fiecare bucăţică din fiinţa lui.

Capitolul 11

Când s-a întâmplat, era într-o duminică dimineaţă, sau cel puţin aşa credea el. A deschis ochii şi a văzut nişte umbre vagi.

Undeva, într-un colţ, era un grătar pentru televizor şi în apropiere, o masă pe care distingea cu greu resturi din ce mâncase cu o seară înainte. Pe unul din pereţi era un tablou şi, încercând să-l privească mai bine, s-a ridicat. În acel moment, a simţit o arsură în ochi şi, clipind des de câteva ori, i-a închis. A stat un timp nemişcat, apoi i-a deschis din nou şi a reuşit să vadă un coş cu fructe sau flori, nu era prea sigur. S-a ridicat şi n-a simţit nicio durere atunci când a îndrăznit să părăsească patul şi să se îndrepte spre baie. A căutat întrerupătorul şi a fost foarte mirat să constate că nu exista niciunul. Da, fusese orb şi deci la ce i-ar fi folosit lumina?

Mai târziu, când s-a întors în pat, s-a gândit că nu mai avea nicio importanţă că-i revenise vederea din moment ce singura fiinţă pe care dorea s-o vadă nu era lângă el. Şi nu va fi niciodată. Faţa lui Ingrid, zâmbetul ei, ochii, părul… De ce? Neajutorat! Dorea să fie din nou neajutorat, ca ea să se întoarcă…

— Trebuie să plec de aici, i-a spus Ingrid lui Jan, când aceasta i-a telefonat. Îmi iau o vacanţă şi mă duc spre Golful Insulelor şi poate ajung şi în locul acela numit Sunetul Dezolant. Da, era foarte bine să meargă acolo, s-a gândit, simţea nevoia să fie departe, cât mai departe.

— La naiba, Inky, de ce vrei să suferi atât? Lui Ken i-a revenit vederea complet şi a ieşit din spital de o săptămână.

Ingrid ştia, el o sunase chiar în seara când se întorsese acasă, i-a spus atunci că se bucură pentru el şi a închis. Apoi şi-a petrecut sfârşitul de săptămână făcând aranjamente pentru vacanţă. Următoarea săptămână a stat

numai acasă, i-a spus părintelui Ralph că e bolnavă şi s-a izolat de toată lumea în apartamentul ei.

— Nu merită să-i faci aşa ceva, a continuat Janet, trezind-o la realitate. Măcar dă-i telefon şi spune-i că totul s-a terminat. Lasă-l să înceapă, dacă poate, o viaţă nouă.

— Crezi c-a acceptat oferta aceea?

De când se vindecase, Ken trebuia să se ocupe de oferta pentru un complex finanţat de guvern. Înainte de accident, el începuse proiectul, dar nu reuşise să-l termine. Multe firme prestigioase au încercat să obţină contractul, însă guvernul a întârziat să-şi dea acceptul, astfel că, în acele patru luni, slujba lui Ken nu fusese ocupată.

— Încă nu, a spus Janet, dar timpul presează. Ken trebuie să meargă acasă, în est, să vorbească cu cei care au contat pe el, păstrându-i postul, să termine oferta şi să obţină contractul. Dar nu-l interesează nimic, e mai încăpăţânat ca niciodată şi la fel de orb ca înainte.

Ingrid a închis ochii.

— A spus el că nu vrea să-şi continue munca?

— Da, a răspuns Jan. Doar îl cunoşti foarte bine, el vrea să rămână aici şi eu ştiu că motivul eşti numai tu. Eu nu-l pot face să înţeleagă că fiecare oră e preţioasă, că trebuie să-şi înceapă munca şi trebuie să obţină contractul. Ani mare nevoie de tine, Ingrid.

— Să fiu o piatră la gâtul lui? Janet, nu înţelegi? El trebuie să meargă acasă, să-şi găsească o femeie care să se descurce în societate, să se priceapă la afaceri, lucruri pe care eu nu le pot face. Ştiu lucrurile astea, pentru că mama mea e senator şi lucrează de douăzeci şi cinci de ani în politică. Voi fi o povară pentru Ken.

— Atunci, spune-i, pentru Dumnezeu! Chiar şi la telefon, cel puţin aşa n-o să te mai temi de bâlbâială.

Asta ar fi însemnat să plângă, iar el s-o audă şi să se simtă umilită. Nu!

— S-a sfârşit, i-a spus lui Jan. Spune-i tu, dacă el n-a

înţeles până acum.

— Fii sigură că a înţeles, dar crede că e din cauză că nu mai e un infirm, un neajutorat. Încep să te urăsc pentru că te porţi aşa şi-l faci să sufere.

— Nu vreau să-l rănesc, Jan, a reuşit să spună, niciodată n-am vrut să se întâmple aşa ceva, dar acum o să-l doară mai puţin decât dacă suntem împreună. Spune-i… la revedere din partea mea.

— O să-i spun că s-a înşelat, că m-am înşelat când te-am ales, când am crezut că vei fi viitoarea mea cumnată. Eşti o laşă. Poate era mai bine dacă vorbeam cu Maddie McKee, care deşi este o blondă artificială, ştia foarte bine ce dorea pe Ken! Tu îl doreşti, dar nu suficient. Fir-ar să fie, întotdeauna am crezut că eşti o femeie curajoasă!

— Nu sunt şi n-am fost niciodată. Eu sunt Şoricel!

— Aiurea! Dacă ai dori din tot sufletul, ai reuşi să înfrunţi timiditatea, cum ai făcut în faţa atâtor străini care s-au alăturat Vocilor Vieţii.

— Asta a fost alt…

— Nu. Atunci am hotărât că tu erai femeia de care Ken avea atâta nevoie. În fiecare zi te-ai ocupat de părinţi şi de copii, de oameni neajutoraţi, alinându-le durerile, iar când e vorba de propria-ţi fericire, fugi. De ce? Ce faci pentru omul pe care-l iubeşti? Nimic, pentru că ţi-e frică să ai încredere în el şi în dragostea lui. E mai bine să uit că ne-am cunoscut. Nu vreau o cumnată laşă…

Ingrid a închis încet telefonul şi a alergat spre barcă. A pornit repede motorul şi a navigat cu viteză până în Strâmtoarea Georgiei, unde nu mai putea auzi nicio voce omenească.

Laşă… laşă… laşă…

Înfruntând cu greu vântul puternic, ea şi Molly Darlin, au ajuns în cele din urmă în locul numit atât de potrivit pentru starea ei de spirit: Sunet Dezolant. Fugea… fugea… cât mai departe, să fie în siguranţă.

Izolată şi în siguranţă.

Singură…

După ce a ancorat timp de trei zile în Rascoe Bay, singurătatea a devenit insuportabilă. A încercat s-o alunge, dar ea revenea şi mai aprigă.

În cele trei zile, a urmărit un stol de vulturi care vânau uneori în grup, alteori câte unul, dar întotdeauna se întorceau la cuiburile lor împreună, unde puii lor îi aşteptau flămânzi.

Câteodată, noaptea plângea.

Oare Ken primise mesajul ei? Plecase în Est?

Clipele petrecute împreună pe barcă reînviau oriunde s-ar fi dus şi o dureau. Îl putea vedea stând acolo, lângă ea, rezemat de parapet, cu faţa la soare şi picioarele goale şi puternice. Îl putea auzi râzând mulţumit când l-a lăsat să-i conducă barca.

Zile întregi nu s-a mai bâlbâit, pentru simplul motiv că nu vorbea cu nimeni. Şi, dintr-odată, a dorit să nu fie timidă, s-o sune pe Janet şi s-o întrebe de Ken, dacă era sănătos şi dacă plecase. A simţit lipsa copiilor. În noaptea aceea a plâns din nou, ca şi în dimineaţa următoare. N-a mai putut dormi. În urechi îi răsunau mereu cuvintele lui Janet! Laşă. A plâns din nou când a văzut perechile de vulturi împărţind prada. Tot ce-şi dorea era să se întoarcă acasă, să-şi sune clienţii, să ia legătura cu prietenii ei, să le rezolve problemele, aşa cum făcuse înainte.

În dimineaţa aceea a văzut o raţă sălbatică, o sărmană şi neajutorată raţă sălbatică. Şi-a reamintit ce-i spusese Jan şi s-a hotărât. Trebuia să ajungă imediat la Ken, să-i spună că singurul motiv pentru care se despărţeau erau defectele ei, timiditatea şi laşitatea şi nicidecum faptul că-i revenise vederea, că devenise un om normal.

A pornit motorul şi Molly Darlin, a zburat spre casă, cu toată viteza.

Numele lui figura încă pe cutia poştală, asta însemna că nu plecase.

Niciodată călătoria cu liftul nu i se păruse mai lungă ca în ziua aceea. În sufletul ei, speranţa a început să crească.

Da, Ken, trebuia să plece, să-şi continue cariera fără ea, şi-a zis, dar înainte de asta era tot atât de important să ştie că ea nu se gândise niciodată la el altfel decât ca la o fiinţă omenească, întreagă, normală. N-ar fi suportat ca el să plece fără să ştie.

S-a oprit în faţa uşii şi a sunat, aşa cum suna Jan, ca el să nu se uite pe vizor şi să n-o recunoască. Curios, niciodată ea nu se gândise până atunci că el n-o va recunoaşte. A încercat să-şi şteargă din minte imaginea lor în pat, iubindu-se, mângâindu-se, râzând împreună fericiţi.

Ken a deschis uşa şi gândurile ei s-au risipit. A privit-o tăcut, i-a luat mâna în palmele sale şi a tras-o înăuntru. Apoi i-a pipăit braţul. Era rece şi tremura. Buzele ei moi şi roz erau deschise, lăsând să se vadă doi dinţi de un alb imaculat. Ochii căprui, adânci şi mari, îl fixau întrebători, cu teamă, cu disperare. Dorea să-i înlăture teama, dorea să-i răspundă la întrebări, dar nu putea vorbi, încă o privea uluit.

Părul ei mătăsos, de culoarea cafelei, se revărsa peste umeri. Pielea ei părea la fel de palidă ca mijlocul unei flori de trandafir, cu două pete roşii în partea de sus a obrajilor, scoţând în evidenţă frumuseţea ochilor.

A încercat să spună ceva, dar şi-a simţit trupul înţepenit şi gâtul uscat. Era ieşită din comun, era minunată. Ea făcea ca toate blondele pe care el le întâlnise până atunci să pară şterse, insipide, ca nişte fotografii expuse în văzul tuturor. Era caldă, vie… era Ingrid.

— Eu sunt… Ingrid, a şoptit ea. Ken a clipit şi-a scuturat mâna.

— Doamne! Credeai că nu ştiu?

— Eu… eu, s-a bâlbâit ea, felul… felul în care mă priveşti, eu…

— Mă uit la tine pentru că eşti cea mai… Vocea lui s-a pierdut. Cea mai minunată fiinţă pe care am văzut-o vreodată, a continuat încet.

— Eu… Sunt?

— Da, tu… i-a dat drumul mâinii. Era mai mult decât a visat… era totul. Eşti…

— Nu sunt blondă.

— Oh, Doamne! a strigat el furios că ea stricase momentul acela plin de vrajă. Blondă? Credeai că are vreo importanţă pentru mine? De asta ai fugit? Ingrid, eu… A tăcut şi s-a întors cu spatele. Ştii că te doream. A strâns pumnii. Nu! Aveam nevoie de tine, Ingrid, cum n-am mai avut nevoie vreodată de o altă fiinţă omenească. Aveam nevoie de tine, acolo, în cămăruţa de la spital, unde m-au încuiat ca să mă protejeze de lumina soarelui, până când mă vindecam. Dar ei nu m-au putut proteja de disperarea care mi-a pătruns în suflet când ai refuzat să mă vezi. Am fost atât de aproape de iad, încât îmi doream să fiu din nou orb, să mă sprijin în bătrânul meu baston alb. Te-aş fi căutat, dacă Jan n-ar fi stat de pază lângă mine trei zile la rând. Ai spus că mă iubeşti! De ce mi-ai făcut asta? De ce, pentru Dumnezeu? E tot ce vreau să ştiu. l-a privit chipul din ce în ce mai palid şi lacrimile ce-i umpleau ochii şi apoi se rostogoleau pe obraji.

— N-am venit pentru că mi-a fost teamă. La început, pentru mine, mai târziu, pentru tine. Am stat departe pentru că ştiam că-ţi fac rău şi pentru că te iubesc.

— Rău? Cum poţi să spui aşa ceva? Doar ştii ce fericire am împărţit amândoi, ce planuri ne-am făcut în noaptea aceea în care am crezut că ai rămas însărcinată. Ai spus atunci că, la timpul potrivit, pe care-l voi alege eu, voi fi tatăl copiilor tăi. Timpul acela ne aştepta pe amândoi, dar tu ai fugit. Când aveam cea mai mare nevoie de tine, ai

dispărut…

— Nu. Tu… tu doreai ceva ireal, un vis. Ingrid şi-a şters lacrimile cu dosul mâinii. Doreai ceva ce credeai că trebuie să fie, a continuat ea. Îmi pare rău că s-a întâmplat aşa. De-asta sunt aici, ca să-ţi spun că nu ai la ce să te aştepţi din partea mea, eu nu am ce să-ţi ofer. E numai vina mea că ţi-ai creat o impresie falsă despre mine. Am ştiut întotdeauna că nu sunt femeia potrivită pentru tine. Şi n-am să fiu niciodată.

— La naiba, Ingrid, trebuia să fii acolo, la spital, numai pentru mine.

— Da, numai ca un prieten. Atât!

— Nu ca un simplu prieten, ci ca o iubită! Aşa te doream, aşa te doresc. Nu, nu te gândi că aş fi vrut să împărţim patul acela de spital, aş fi vrut să fii acolo să împărţim împreună teama şi-aşteptarea… Aveam nevoie de tine atunci, cum am nevoie de tine acum şi în tot restul vieţii. Să schimbi întunericul din sufletul meu în lumină, în fericire.

— Nu… Ingrid s-a tras înapoi, iar Ken a avansat spre ea. Te rog, trebuie să înţelegi. Am plecat ca să te protejez.

Ken şi-a pierdut răbdarea şi a prins-o de mâini.

— M-ai rănit şi m-a durut, m-ai făcut să înnebunesc, dar cu toate astea, în adâncul sufletului meu, aveai îi încă încredere în tine. Ştiam că te vei întoarce, i-am spus şi lui Jan şi, uite, eşti aici, eşti acasă, eşti a mea.

— Acasă? a strigat Ingrid, împingându-l. Aceasta nu e casa ta, Ken. Trebuia să pleci de mult, să-ţi începi afacerile, să-ţi continui profesia, nu trebuia să mă aştepţi, e inutil. Trebuia să mă asculţi! N-am cum să te ajut, aş fi un obstacol în drumul tău, în cariera ta. Sunt o fire timidă şi mă bâlbâi, fir-ar să fie! Sunt îngrozitoare la petreceri, în societate! Sunt…

Ken i-a prins braţele şi a tras-o mai aproape, scuturând-o de umeri.

— Eşti o femeie care turuie întruna vrute şi nevrute şi nu-mi dai posibilitatea să termin această conversaţie. Ingrid, eşti femeia pe care o iubesc, eşti cea cu care mă voi căsători şi mama celor şapte copii pe care îi vom creşte împreună. Ştiu că te bâlbâi, te-am auzit vorbind cu Jennifer, cu părintele Ralph, cu Maddie. Cu mine nu te-ai bâlbâit niciodată şi asta m-a făcut să te iubesc şi mai mult. Înseamnă că ai încredere în mine, că te simţi bine când suntem împreună şi că mă iubeşti, aşa cum n-ai mai iubit pe nimeni niciodată. Pentru mine, eşti o fiinţă deosebită.

— Nu, Ken! Totul s-a întâmplat pentru că erai orb. Nu mă puteai vedea şi, deci, nu mă puteai judeca. Nu însemnai o ameninţare pentru mine. Urăsc frica asta care mă domină, dar n-o pot controla şi, din cauza ei, apar în faţa celor din jur ca o persoană stupidă, neajutorată şi mai ales laşă. Exact aşa cum mi-a spus Janet.

— Ingrid, dragostea mea, dar acum te văd! a spus ei cu blândeţe.

Dar ea l-a împins, a traversat camera şi şi-a sprijinit fruntea de fereastra rece.

— Ştiu, ştiu. Ceea ce doream să-ţi spun este că acum, de când te-ai vindecat, nu mă mai pot purta normal.

Ken s-a apropiat şi a întors-o cu faţa spre el.

Ingrid, uită-te la mine. Arăt altfel? Par alt bărbat?

— Nu, dar problemă sunt eu.

— Te-am privit şi n-am putut să-mi iau ochii de la tine. A întins mâna şi i-a răsfirat părul minunat peste umeri. Eşti aşa de frumoasă, Inky! Doamne, cât te iubesc! Şi cum ţipai că stau aici şi te aştept, ca şi cum aş fi avut altceva mai bun de făcut.

— Trebuie să te întorci acasă, să începi o viaţă nouă, să te ocupi de afacerile tale. Apropo, ce-ai făcut cu contractul?

— Te referi la complexul din Regina pentru guvernul federal? Parcă ţi-am mai spus: produsele mele se vând

singure.

— Dar Janet spunea…

— Janet crede că am nevoie ca ea să se lupte pentru mine. Te-a ales pentru mine înainte ca eu să te cunosc şi acum crede că se poate amesteca în toate problemele mele. Se înşală. Ştiam că te vei întoarce, Ingrid, şi am făcut planuri pentru noi. Ce-ar fi dacă am locui câţiva ani în Saskatchewan. În timpul iernilor friguroase am putea fugi o lună sau două în Hawaii. Ken a zâmbit şi a prins-o de mijloc. Dar cred că nu va fi nevoie, o să am eu grijă să nu-ţi fie frig!

— Ken, tu nu mă asculţi! a strigat Ingrid. Nu pot face parte din viaţa ta. A făcut o pauză, apoi a continuat cu greu: Ai primit contractul? Te mai întorci în est?

Contractul s-a încheiat azi, a informat-o Ken liniştit. Au vrut să particip la o ceremonie, dar le-am spus că am fost angajat să construiesc pentru ei şi nu să conversez cu nişte politicieni.

— Vei mai încheia şi alte contracte?

— Sper. Un bărbat, cu o soţie cu şapte copii, are mare nevoie de bani.

— Ken, te rog, ascultă-mă! Tu ai nevoie de o femeie sociabilă, care să nu se sperie când întâlneşte persoane străine, o femeie ca Maddie, de exemplu…

El a scuturat-o furios.

— Opreşte-te! Mi-ai spus atâtea despre cât de riscant este să fim împreună, încât poate as încerca să mă uit la Maddie. Dacă stau bine să mă gândesc ea nu e rea deloc. E dezgheţată, blondă…

— Dar tu eşti al meu, a strigat Ingrid, dintr-odată. A mai fost pe-aici. La naiba, Ken, ea e blondă şi arată ca o…

El a izbucnit în râs.

— E blondă, are un trup de zeiţă, dar nu e Ingrid. Stai puţin, am observat că nu te mai bâlbâi.

— Din cauză că sunt nervoasă.

— Atunci fii mereu aşa, iubito! Mie nu-mi pasă. Tot ce ştiu este că abia aştept să te văd plină de furie şi pasiune.

Cu mâinile pline de părul ei bogat, Ken a luat-o în braţe, a sărutat-o şi a dus-o în dormitorul lor plin de amintiri.

— Te iubesc şi să ştii că n-am să te las să pleci. Eşti a mea, iar eu sunt al tău.

— Şi eu te iubesc, a scâncit ea. Şi vreau să ştii că nu m-am gândit niciodată la tine ca la o fiinţă neajutorată. Eşti aşa de… tu însuţi… Şapte copii?

— Problema asta se poate negocia, a glumit el, dar căsătoria, nu.

— Bine, şapte sună cam mult, în schimb căsătoria sună… extraordinar.

— Hei, mai eşti furioasă?

— Nu.

— Îmi pare rău, iubito, că trebuie să-ţi spun, dar sunt uimit cum stai aici în faţa mea, fără să tremuri şi fără să te bâlbâi.

— Poate am impresia că eşti un băieţel de care nu mi-e teamă.

Ken s-a aruncat în pat peste ea, fericit.

— Trebuie să te ajut să vezi realitatea, Ingrid Björnsen. Cel din faţa ta, cu care vei face imediat dragoste, este un bărbat în toată firea şi nu un băieţel.

— Da? Aş vrea să mă conving…

— Eu, eu… I-I-Ingrid, te iau…

Ken i-a ridicat vălul de mireasă şi i-a şoptit:

— Iubito, uită-te la mine şi vorbeşte-mi. Încrezătoare, Ingrid şi-a fixat privirile în ochii aceia verzi şi a repetat:

— Eu, Ingrid, te iau pe tine, Kenneth, să-mi fii soţ credincios şi iubitor… Zâmbetul lui a încurajat-o şi, ridicându-şi bărbia, a continuat: … la bine şi la rău, până când moartea ne va despărţi…

Sfârşit